

Měl jsem
slovo Tvé za radost
a potěšení
srdce svého

Jer. 15,16

živá!
SLOVA

2 1989

ročník XXI

& ONA, ČO MOHLA, VYKONALA &

Predpokladáme, že je nám dobre známy príbeh z Markovho evanjelia 14,1-9. Ide o akt pomazania Pána Ježiša drahocennou mastou zo strany ženy, ktorá ani nie je menovaná. Príbeh sa odohral v Betáni, v dome Šimona Malomočného. V Betáni boli dva domy, kde Pán Ježiš tak rád chodieval. Dom Marty, Márie a Lazara a tento dom. Nebudeme sa zaoberať podrobňom výkladom tejto udalosti, ale všimnime si iba to najdôležitejšie.

Žena rozbija alabastrovú nádobu a vylijeva z nej na Pánovu hlavu drahocennú mast. Jej cena sa odhadovala na viac ako tristo denárov. Keď sa na inom mieste v evanjeliach dočítame, že za prácu na vinici sa platilo jedným denárom za celý deň, môžeme ľahko spočítať, že to bola celoročná mzda robotníka. Teda cena nádoby s mastou bola hodne vysoká. Čo je však pre milujúce srdce ženy privysoké v porovnaní s tým, čo pre ňu znamená Majster a Pán? On je predsa hodný akejkoľvek ceny! Nehľadme teraz na tých niektorých, ktorí sa mrzeli a považovali rozliatu mast za stratu. Neobstojí ani akási ľudomilnosť, že by v prípade jej predaja rozdali utŕžené peniaze chudobným. Vedľ chudobných sú vždy najbližku, keď sa jedná o pomoc. Pán Ježiš je však iba raz medzi blízkymi ľuďmi, v kruhu ktorých sa pripravuje na dokončenie diela spásy cez utrpenie a smrť. Čin ženy Pán hodnotí ako najväčší, jedinečný. O tom, čo vykonala, sa bude rozprávať v rámci šírenia evanjelia po celom svete, na jej pamiatku. Ona, čo mohla, vykonala. V tejto súvislosti sa nám natíska otázka: — A čo my, ja a ty? Ako by sme sa zachovali v podobnom prípade? Príbeh však možno rozšíriť na akúkoľvek službu a prácu pre Pána Ježiša. Nie sme dakedy na strane namrzených, že je to stratený čas, keď navštívime starú a chorú sestru alebo presedime hodinu-dve v zhromaždení veriacich? Poznáme pravdu aj žiarivé príklady obetavosti pre Pána, keď aj dnes v Jeho diele kladú svoje životy. Istá misionárka, Elisabeth Fröhlich zo Švajčiarska pracovala niekoľko rokov v Tanzánii. V práci ochorela na tažkú, nevyliečiteľnú nemoc. Vrátila sa do vlasti, podrobila sa väčnej operácii a aj napriek neodporúčaniu lekárov sa vrátila späť na misijné pole. Zákratko jej pozemský život vyhasol. Mala iba 42 rokov. Mohli by sme spomenúť smrť mladej manželskej dvojice misionárov v Nepále a mnohé iné príbehy. Tito dali pre Pána aj to najcennejšie, svoje životy. Azda od nás, žijúcich v strede Európy Pán až také obete nežiadca. A predsa je dosť a dosť prielezitostí, niečo preňho urobil, urobiť to, čo je možné, čo je v našich silách.

Evanjelista Matúš v 25. kapitole 35—40 zaznamenal Pánove slová o požehnánych sluchoch, ktorí nakrímili lačných, dali piť smädňom, prijímali hostov a cudzincov, odiali nahých, navštevovali nemocných i tých akokoľvek väznených. Takáto služba čo i len jednému z najmenších bratov, je služba Pánovi Ježišovi. Nuž, to milí bratia a sestry, pozrite sa okolo seba a urobme pre Pána, čo môžeme. Je toho hodný a naša služba bude bohatou odmenená. *jk*

ŽIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústredním cirkevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Ing. Jan Ostrolucký s redakčním rada. Adresa redakce: 701 00 Ostrava 1, Fifejdy II, Lechnericova 5/2839. — Vydou. Adresa redakce: 701 00 Ostrava 1, Fifejdy II, Lechnericova 5/2839. — Vyčází šestkrát ročně. Předplatné na celý rok 30.— Kčs. — Administrace časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšíruje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snižený poplatek za dopravu novin povolen SmřS Ostrava, č. j. 3126/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohľadací pošta Vsetín 1. — Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.

ÚPLNÁ JISTOTA

(2K 5,1—9)

Apoštol Pavel začína 5. kapitolu 2. listu Korintskej neochvějným ujištěním: **Víme zajisté, že byl-li by tohoto našeho zemského přebývání stánek zbořen, stavění od Boha máme, přibytek ne rukou udělaný, věčný v nebesích.**

Víme zajisté! Pavel je skálopevný přesvědčen, že po smrti nalezne svůj přibytek v nebi i v tomto neochvějném ujištění utvrzuje i věřící v Korintu. Můžeme i my sdílet spolu s ním tuto jistotu, že i na nás čeká v nebesích přibytek, ne lidskou rukou udělaný, ale věčný? Ano, naše jistota může být stejně pevná, neboť i my „víme zajisté“! Jak to víme? Protože to zaslíbila osobnost nejzvolenější. Ten, Jehož slova přetravají nebe, zemi i věky, náš drahý Pán a Spasitel: **V domě Otce mého přibytkové množi jsou. Byl nebylo tak, pověděl bych vám. Jdu, abych vám připravil místo. A když odejdou, a připravím vám místo, zase přijdu, a pobudu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli** (J 14,2-3).

Ve 2. verši apoštola píše, že stánek našeho pozemského přebývání je naplněn vzducháním. Naše tělesná schránka bývá často zmátná nemocemi a utrpením, takže obzvlášť naši nejstarší nebo těžce nemocní bratři a sestry touží už svléknout své porušené tělo, které je jim na obtíž, a nahradit je tím novým, nebeským. Nebo **víme, že všecko stvoření spolu lká, a spolu ku porodu pracuje až posavad. A ne toliko ono, ale i my, prvotiny Duchu mající, i my sami v sobě lkáme, zvolení synů očekávajice, a tak vykoupení těla svého** (Ř 2,22-23). Jak můžeme být štastní, že naše těla budou změněna, že budeme vysvobozeni z našich ubohých, neduživých a bolavých tělesných schránek a že budeme učiněni podobnými Pánu! Tam budeme oproštěni od všech bolestí, neboť Bůh setře všelikou slzu z našich očí a pak se budeme už jen věčně radovat a oslavovat našeho Pána. Pavel však ve 3. verši hovoří o nezbytné podmínce této věčné radosti: **Jestliže však oblečeni, a ne nazí nalezeni budeme.** Zde máme uveden paralelní odkaz na Mt 22,11-12: „**Tehdy vešel král, aby pohléděl na hodovníky, užrel tam člověka neoděného rouchem svatebním. I řekl jemu: Příteli, jak tys sem všel, nemaje roucha svatebního? A on oněměl.** Ani my, ve svém ohyzdném rouše naši vlastní spravedlnost, bychom neměli nárok zúčastnit se svatby Beránkovy, i na nás by čekaly hrůza a věčné trápení oněch temností zevnitřních, kde bude pláč a skřípění zubů, kdyby náš Pán z nás nestrhnul to roucho ohyzdné a nepřiděl nás pláštěm své spravedlnosti. I na to pamatoval náš drahý Pán, splnil za nás tu nezbytnou podmíinku, takže se můžeme radovat ze svého nového roucha, jako se z něho radoval prorok Izaiáš: **Velice se budu radovat v Hospodinu, a plésat bude duše má v Bohu mém; nebo mne oblékl v roucho spasení, a pláštěm spravedlnosti přioděl mne jako ženicha, který se strojí ozdobně, a jako nevěstu okrašlující se ozdobami svými** (Iz 61,10).

Ve 4. verši se Pavel zmiňuje, že bychom byli rádi u Pána, ale že přes všechnu blahoslavenou naději věčného života se smrti obáváme: **Nebo kteříž jsme v tomto stánci, lkáme, jsouce obtíženi, poněvadž bychom nechtěli sylečení být, ale přiodíni, aby pohlcena byla smrtelnost od života.** Nedá se nic dělat, smrti podléhá vše živé na této zemi a všechno pozemské stvoření má před ní respekt, neboť smrt je nepřítel. My však nebudem umírat osamocení, neboť náš Pán bude s námi a převede nás bezpečně i přes Jordán do země zaslíbené. **Drahá jest před očima Hospodinovýma smrt svatých jeho** (Ž 116,15). A je to opět žalmista David, kdo nám ve 23. žalmu dává výborný recept proti strachu ze smrti. Až do 3. verše svého nádherného chvalozpěvu mluví David o Bohu ve třetí osobě: **Hospodin jest můj pastýř, On mne pase na zelených pastvách, vodi mne k tichým vodám, občerstvuje mou duši, vodi mne po stezkách spravedlnosti ...**

Když pak přichází k údolí stínu smrti, nehovoří již o Bohu ve třetí osobě, ale přechází do důvěrného tykání a přímého oslovení ve druhé osobě: **Byť mi se dostalo jítí přes údolí stínu smrti, nebudu se báti zlého, nebo ty se mnou jsi ...** Zde nám žalmista zjevuje velké tajemství. Přivineme-li se co nejvíce k Pánu, nemusíme se bát níčeho zlého, ani v poslední hodině naší pozemské pouti, a proto záleží jen na nás, jak budeme jednou odcházet k našemu Pánu, zda v naprosté důvěře v Něho, či zneklidnění nepřitelem. **Protož doufanlivé myslí vždycky jsouce, a vědouce, že dokudž pohostinu jsme v tomto těle, vzdáleni jsme ode Pána.** (Nebo skrze víru chodíme, ne skrze vidění.) Jak rozumíme tomuto Pavlovu 6. a 7. verši? Všechno naše konání na této zemi se musí dít u výše v Pána Ježíše Krista. My Ho v tomto našem porušitelném pozemském těle nevidíme, protože jsme Mu na této zemi vzdáleni. On nás však vidí a nespouští z nás oka, neboť je nám blízký. Dnes jsme Mu ještě vzdáleni, ale tato vzdálenost se neustále krátkí, v každý okamžík našeho plynoucího pozemského života jsme Mu blíž a blíže! A zanedlouho budeme moci radostně vyznat s Jobem: **Toliko jsem slýchal o tobě, nyní pak i oko mé tě vidí (Jb 42,5).**

V posledních verších našeho textu (v. 8. a 9.) apoštol Pavel říká, že nezáleží na tom, zemřeme-li, nebo dočkáme příchodu našeho Pána v těle: **Doufanlivé pak myslí jsme, a oblibujeme raději vyjít z těla, a přijít ku Pánu. Protož i usilujeme buď v těle pohostinu jsouce, buďto z těla se berouce, jemu se libit.** Opravdu nezáleží na tom, okusíme-li smrti, protože i kdybychom se dočkali slavného příchodu našeho Pána v těle, nepředešli bychom naše zemřelé bratry a sestry, neboť **mrtví v Kristu vstanou nejprve. Potom my žíví pozůstavení spolu s nimi zachvázeni budeme do oblaků, vstííc Pánu v povětrí, a tak vždycky s Pánem budeme.** A proto potěšujte jedni druhých těmito slovy (1Te 4,16-18). S tímto si tedy nemusíme lámat hlavu. Zato však máme dbát o to, abychom se Mu libili, ať už v těle, či při odchodu z něho, neboť ať už se na nás naplní kterákoli možnost, v obou případech to bude znamenat pro nás setkání s naším Pánem. A protože **bez víry nemožné jest libit se Bohu (Žd 11,6)**, věřme neochvějně v našeho Pána a dbejme jeho přikazů i zaslíbení, neboť: **Víme zajisté, že byl-li by toho našeho zemského přebývání stánek zbořen, nebo-li: Byť mi se dostalo jítí přes údolí stínu smrti, nebudu se báti zlého, neboť ty se mnou jsi!** Nebojme se tedy, bude-li náš pozemský stánek zbořen, neboť nás čeká nebeský stánek, stavění od Boha, příbytek ne rukou udělaný, věčný! Podobnými krásnými slovy potěšení a povzbuzení zakončil i David svůj 23. žalm: **Nadto i dobrota a milosrdenství následovat mne budou po všecky dny života mého, a přebývat budu v domě Hospodinově** (v onom nebeském příbytku), za dlouhé časy...

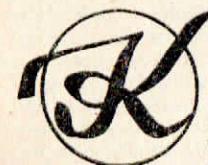
Radujme se, že jsme opět o den blíže setkání s naším Pánem a vyznáváme společně s apoštolem Pavlem: **Mně zajisté živu býti jest Kristus, a umřít zisk (Fp 1,21).** Jinými slovy — pro mne žít znamená Kristus, a umřít taky Kristus, neboť v obou případech to znamená setkání s Ním! Vice možnosti dítko Boží nemá, ba ani nepotřebuje.

Usilujme tedy ze všech sil, **buď v těle pohostinu jsouce, buďto z těla se berouce, jemu se libit!**

Radujme se, že máme tak mocného Pána, s Nímž se nemusíme bát ani údolí stínu smrti, neboť i tam bude s námi. A věřme neochvějně společně s Jobem: ... já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednejší nad prachem (mým) se postaví (Jb 19,25). A pak uslyšíme i my Jeho mocné slova: Talitha ku-mil Což se vykládá: **Děvečko (nebo mládenče), tobě pravím, vstaň!** (Mk 5,41; L 7,14).

Věřme tedy v našeho Pána i v Jeho slovo celým svým srdcem, protože On řekl: **Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude (J 11,25).**

Příď

*ed si uveril,
videli sme sa prvý raz.
Vtedy si kvitol nádejou
nevediac, čo je mráz.*

*Potom fa spálil mrazivým dychom
sám satan — zvodca mládeže.
Srdce ti zajaľ hriechom
a život vložil za mreže.*

*Po mnohých rokoch odlúčenia
píšem ti tento list.
Nechcel by si dnes
ku nám znova prísť?*

*Neodmietni ma,
popstaň!
Volaj na Pána.
On fa vyslobodi.*

*Jemu je celá moc daná.
Už tvoja duša poznala,
čo je to bez Boha žiť.
Tak příď,*

*brat môj, příď,
lebo ta nevolám ja,
ale Pán Ježiš.*

Milan Jurčo

15. februára 1989 dopísal posledné verše kresťanskej poézie, posledný článok, posledný list. Dokončil službu Božím slovom, službu Pánovi v Cirkvi, v zboroch Cirkvi bratskej, v zbere na Staré Turej, kde kedysi žili a tvorili aj sestry Royové i Mária Rafajová. Doslužil aj vo svojej rodine. Zazneli mu vesmírne zvony a dokončil sa preího Vítazný oblúk. Spasiteľ ho povolał domov. Mal 67 rokov. Brat Ing. Milan Jurčo.

Tažko popisať, čo všetko brat Milan Jurčo v Božom diele konal. Poznáme ho však najmä ako výborného kresťanského básnika, autora zbierok Česta na vrch Morija, Jazyk spieva o Tvojom Slove a Ty si Peter-Skala. S vďakou naňho spominame uverejnením jednej z jeho mnohých, zatiaľ nepublikovaných básni. jk

POHOSTINNOSŤ

„Pohostín nenocoval vonku,
svoje dvere som otváral pocestnému“
Job

Vo východných zemiach a dnes ešte aj v niektorých iných zaostalých krajinách sa pokladá za svätú povinnosť prijať, pohostíť, ubytovať a chrániť pocestného, ktorý sa zastavil pred domom. Zaobchádza sa s ním ako s hostom, a ľudia, ktorí spolu jedli, sú odvtedy spojení najpevnejším putom priateľstva, ktoré sa prenáša na dečiek, čo bolo potvrdené aj vzájomne vymenovanými darmi.

Medzi Gréckim pohostinstvom bola náboženskou povinnosťou. Neinak u Židov: „Bude vám ako zrodený doma... a budeš ho milovať ako samého seba, lebo ste boli pohostini v Egypťskej zemi“ (3M 19,34). V celom Písme zodpovednosť za opateru pocestníckych a tých, čo boli v nádzii sa pokladá za samozrejmú, preto v Starom zákone nieto príliš vela napomenutí k tejto veci. A v Novom zákone sa to isté týka starostlivosti o ľudi všeobecne, ale špecifické príkazy v Novom zákone sa podrobnejšie zaoberajú zodpovednosťou voči spoluveriacim.

V STAROM ZÁKONE

Cudzinec, ináč temer bezprávny a bezprízorný, bol ako host vzatý do ochrany rodiny a kmeňa, bol prijatý sluhami a pozdravený pánom domu a usadený na čestné miesto. Dbalo sa na zdvorilé chovanie. Vidíme to na spôsobe, akým prijal cudzincov Abraháma, 1M 18,1-2. Rozhovor medzi Abrahámom a Efronom ukazuje, aké zdvořilostné frázy sa za jeho čias používali, 1M 23.

Pri Reguelovi môžeme sledovať, ako ho prekvapilo, že jeho dcéry mohli nepozvať cudzinca, aby sa najedol (2M 2,20). Rázne im nakazuje, aby ho zavolali, žeby jedol chleba. Ammoniti a Moabiti boli karhani za to, že ne-

pohostili synov Izraelových chlebom a vodou (5M 23,4). Aj pri súrových pomeroch za dňa Sudev pokračuje ten istý duch. Manoach preukazuje pohotovosť pri pohostení hostí, ktorá vyslováva spomienku na Abraháma (Sd 13,15). Je príznačné, že v ovzduší uvolnených mravov v Gibei nedostatok duchovnosti a mravnosti pri ľude je doprovádzaný nedostatom pohostinstva (Sd 19,15). Ale bola tam pozoruhodná výnimka, starý muž, ktorý si zachoval čosi z ducha prvých čias, a tak nielenže cudzincu prijíma, ale ani mu nedovoľí, aby „do domácnosti prišiel“ zo svojich zásob na cestu. V Gibei vidíme aj inú stránku pohostinstva: keďže host prijatý, hostiteľ zaň berie zodpovednosť, ak je ohrozený, domáci ho musí ochraňovať. To isté možno povedať o Lotovi v Sodome, keď jeho zodpovednosť ako hostiteľa bola vyššia než povinnosť ako otec. Prirodzene i host mal svoje povinnosti, aby sa správne choval voči tomu, kto ho prijal do domu. Z toho tá horosť výkriku v Žalme 41, že ten, s ktorým jedával chlieb sa pozdvihol proti nemu. V Písme sa pocituje vedomie obzvláštnej záväznosti voči Božiemu služebníkom. Vidíme to v zaopatrení, ako dostať Eliáša za cenu značného uskromnenia sa vdovy v Sarepte a tiež v trvalom zaopatrení zo strany ženy Sunamitky. Je významné, že keď Izaiáš karhá formalistické náboženstvo svojich čias s jeho duchovnou vypráhlosťou, udáva ako jeden zo znakov pravého náboženstva ochotu poslúchať sa o hľadujúcich a nahých, Iz 58,7.

Boh sám je pohostinný (Ž 15,1 23,5).

V NOVOM ZÁKONE

V Novom zákone nachádzame ten

istý všeobecný obraz ochotnej pohostinstvosti. V skutočnosti v podobenstve o konečnom súde v Mt 25 poskytnutie či odmietnutie pohostinstva nádzneemu je jedným zo znakov prítomnosti alebo neprítomnosti duchovného života a podľa toho sa aj posudzuje. Opäť tu nachádzame špeciálny zmysel pre zodpovednosť voči služobníkom Božím. Tak Ježišovi sa dostáva prijatia v dome v Betáni. Lýdia vo Filipis prijala evanjelium a zatým aj Pavla a jeho spoločníkov do svojho domu. Keď Ježiš vysielal Dvanásťich alebo Sedemdesaťich, predpokladá, že sa o nich postarajú tí, ktorí sú poslúžené.

Aj v epistolách nachádzame presné príkazy. Mohlo by sa zdať, že – vzhľadom na všeobecný postoj vtedajšej spoločnosti – by mohli byť aj nadbytočné. Aké to boli dôvody, pre ktoré bolo treba zdôrazniť povinnosť poskytnúť pohostinstvo, najmä spoluvykúpeným? Prenasledovania, ktoré už v čase prvej generácie cirkev začívali byť určitým činiteľom, mohli privodiť aj vyhnanie kresťanov z ich domov a v niektorých prípadoch viedli aj k skutočnej chudobe (Sk 8,1). Strava a ubytovanie sa niektorým stali naliehavou potrebou. Okrem toho boli bratia, ktorí putovali z miesta na miesto kážuc evanjelium. Od pohanov ničoho neprijímalia a tak boli odkázaní na veriacich, ktorých domy navštívili. Niektorí z takýchto kresťanov prišli k obráteniu práve službou svojich hostí (3J 5-7). Táto povinnosť podporovať cestujúcich kazateľov bola zdôraznená protikladným postojom k falosným učiteľom. Je znakom pre zameňnutie ich bludov, že nie sú prijímani do domovov (2J 10). Keď sa ešte vezme do úvahy aj to, že mnohé z vtedajších úchyľí mali nedo-

brú povest – Rachab mala bezpochybne pokračovateľov – bude dosťatočne jasné, že kresťania, ktorých meno sa mohlo ľahko uviesť do pohanenia, sa im radi vyhýbali.

V ep. Rimam 12,13 povinnosť poskytnúť pohostinstvo je tesne späť so zodpovednosťou staráť sa o spoluvykúpených. Je to úloha, ktorú treba plniť cielavedome a rozhodne. Kresťania sa majú doslova hnaf za pohostinstvou. Tento ohľad na potreby spoluvykúpených vystupuje aj v Ga 6,10, kde ho Pavol vkladá do kontextu našej povinnosti konáť dobro v šetkým. Písac Kološanom nabáda ich, aby prijali Marka ak k nim príde a v ep. Filemónovi pokladá poskytnutie pohostinstva za samozrejmé, keď hovorí o svojom prepustení a žiadu si, aby mu pripravili izbu. Vo svojich smerniciach o biskupoch uvádzá, že pohostinstvo tu patrí na čelné miesto v ich kvalifikácii (1Tm 3,2; Tt 1,8). Peter zdôrazňuje ducha, v akom sa má pohostinstvo poskytovať (1Pt 4,9). Ono vyvierá z lásky, a preto sa poskytuje bez reptania. Podobné pravidlo je aj v ep. Židom 13,1, kde základom pre výzvu k pohostinstvi je napomenutie, aby bratská láska neustávala. Láska, o ktorej Peter hovorí (agapé), je v podstate usmernená k iným naokolo a vede k ochote pomáhať nádznym. Tak kresťanská pohostinnosť nie je akési plnenie tažkej a namáhavnej povinnosti, ale radostný čin ochotného darcu. Veriaci by si mal trvale uvedomovať, že za všetko, čo vlastní, je trvalým džžníkom Bohu a preto starostlivosť o iných je splácaním dluhu vďačnosti.

„Na pohostinnosť nezabúdajte, lebo nou niektorí nevediac prijali anjelov za hostov“. mk

Pane, dej našemu myšlení, plánování a jednáni nové hranice. Dej nám hlad po tvém Slově, abychom nehladoveli a nežíznili v prebytku všeho. Mluvime o seberealizaci, a ty chceš dôvodu. Usilujeme o vládu a moc, ty však očekáváš poslušnosť.

**škryl se Adam a žena
jeho pred tváří Hospodina
Boha, uprostřed stromovi
rajského**

1M 3,8

Až dosud nepoznaný pocit zaplavuje v této chvíli srdce prvních lidí. Je tu strach, který se v nich usídlil. Jistota, pokoj a radost z obecenství se Stvořitelem jsou v okamžení pryč. Spáchaný hřich mění jejich jistotu v obavy, vnitřní pokoj v rozervanost a radost z obecenství mizí, když se snaží skrýt před Hospodinem.

Byla na přelomu prázdnin, nejkrásnější roční doby, kdy vrcholici léta každém štědré rozdává ze svých prebohatých darů, na které jsou ostatní období skoupá. Slunce, voda, vzduch, ale i pestré květy a dozrávající plody budoucí úrody, to vše s mořem volných dnů, kdy jsou děti osvobozeny od školních povinností, vytváří podivuhodné ovzdušní klidu a vnitřní pohody v srdci mladého člověka.

Probudil jsem se, když nás teta volala ke snídani. Sestra už byla vzhůru. Ve spěchu jsme se oblékli a najedli; vždyť venku začínal nový krásný den a z ulice se ozývaly dětské hlasiny. Byli jsme jako nezkrocená bujná hřívata. Teta, stárnoucí bezdětná vdova, která převzala všechny povinnosti spojené s chodem domácnosti za naši maminku, která byla tenkrát na dlouhé léčení v sanatoriu, neměla dost sil, aby nás zvládla. Otec odešel brzy ráno do zaměstnání, a před námi byl celý volný den bez zvláštních úkolů. První cesta nás vedla do komory vyvzednout si hráčky a pak rovnou ven na zahradu. Spěchali jsme tak, že jsme neměli čas vrátit vypůjčený klíč od komory zpět na věšák, kam patřil. Ten zůstal někde v kapsě kalhot. Ale jak dlohu tam byl, to už jsme nezjistili. Před poledнем, když jsem si na klíč vzpomněl, v kalhotách nebyl. Marně jsem prohmatával kapsy a obracel je na růžy. Zmocnil se nás strach. Jak jen otec vysvětlíme ztrátu klíče! Znali jsme jeho přísnost a dobré jsme věděli, že tenhle přestupek nám bez trestu neprojde. Začali jsme prohledávat místa, kde jsme si dopoledne hráli. Klíč nikde. Strach přešel v paniku, a tak v rozporu s rozumem jsme rozšířili okruh pátrání na místa, kde jsme ten den vůbec nebyli! Vše bylo samozřejmě marné. Proto po několika hodinách hledání jsme se vzdali. Co teď? Teta byla neoblonná, neměla nejmenší chut nás krýt. Oběd jsme snědli s nechuti, slunce se přestalo usmívat a vnitřní pohoda byla pryč. Horečně jsem přemýšlel, jak se vyhnout trestu, až jsem na to přišel. Obrátil jsem se na sestru: „Víš, co uděláme? Tatínek přece chodí z práce až v pět hodin. Řekneme tetě, že nám není dobré a půjdeme spát už ve čtyři. Až příde, určitě nás nebude budit, aby nás potrestal.“ Sestra přikývla. Něco jsme namluvili tetě, rychle se umyli a vklouzli do posteli. Byl jasný letní den, slunce svítilo vysoko na obloze a my zpocení strachem a teplem jsme oddychovali v hlubokém spánku. Když jsme se ráno probudili, byl už otec pryč. Oběma nám ze srdcí spadnul kámen. Sláva, unikli jsme trestu! Ale naše radost trvala jen do odpoledne, než se přiblížila doba

otcova příchodu ze zaměstnání. Jak teď dál? Nenašli jsme jiné řešení, než podnod z předechozího dne zopakovat. Ve čtyři odpoledne jsme už zase spali. A tak to pokračovalo den za dnem až do soboty. Děle nebylo možné seškáni oddalovat. Tehdy se ještě v sobotu pracovalo. Končilo se v jednu hodinu a o půl druhé byl otec obvykle doma. Od téty jsme věděli, že trestu neujdeme. Jít spát hned po sobotním obědě, to nebylo možné a tak jsme jen nervozně očekávali jeho návrat ze zaměstnání. Jako obvykle přišel v půl druhé. A nemýlili jsme se! Setkání s ním pro nás znamenalo zúročený trest. Po výprasku jsme si ulehčeně vydechli. Dluh byl vyrovnaný, svědomí nás netížilo. Vrátila se nám dřívější jistota. Slunce se už zas smálo, ptáci zpívali a na zahradě voněly květiny.

Casto si vzpomenu na tuto příhodu z dětství. Dnes už s úsměvem. Je pro mne trvalou připomínkou lidského jednání. Neposlušnost, hřich, ztráta vnitřního klidu, skryvání se před důsledky hřicha. Ale i připomínkou toho, jak je možné dosáhnout smíření a s ním vnitřního pokoje. Jen s tím rozdílem, že můj trest nesl Pán Ježíš. Kdo na Něm spočine, tomu už nehraci trest, protože je opravedlněn v očích svatého Boha nenáviděcího hřicha. Kdo se neskloní a ne přijme vírou obět Pána Ježíše, ten nikdy nedosáhne odpusťení a pokoje. Tuto pravdu poznal před mnoha stoletími jeden z církevních otců, když vyznal: „Neklidné je srdce lidské, dokud v Tobě, o Bože, nespocíne“. hk

NÁMANOVA LEKCE PRO NÁS

V příběhu o Námanovi vystupuje několik lidí z izraelského národa, ale je nápadné, jak se navzájem liší. Netušili bychom, jak dobře zná Hospodina unesená dívenka, která slouží Námanové manželce. Ví o prorokovi, o Boží moci uzdravit malomocenství, ale král, představitel Božího vyvoleného národa, o něm neví nic a je celý vyděšený, když se před ním ocítá Náman, který potřebuje Boží moc. Dívenku obdivujeme, jak prostě a úplně dovede věřit, u krále se divíme jeho neznalosti a nevěře. Kdyby dnes Bůh porovnával s někým tvou víru a známost Boha, bylo by ji proč obdivovat? — Proč?

Náman se Elizeovým chováním urazil. Měl své představy o uzdravení, ale ty nejsou rozhodující; Elizeus jedná jinak. Naše představy o tom, jak by s námi měl Bůh jednat, se liší od cest, kterými nás Bůh vede. Kolikrát nejsme spokojeni, často jsme překvapeni tím, co vše Bůh s námi dělá. Pro nás život je však rozhodující, jak se k Jeho vedení, k Jeho cestám stavíme. Urazit se a jít si vlastní cestou je jako propadnout ve škole, nakonec je třeba se vrátit a jít tak, jak určil Bůh. Kolik takových „zpáteček“ už v našem životě bylo?

Je zajímavé, kolik je v této kapitole řeči o penězích — vlastně o zlatě a majetku. Elizeus dává Námanovi jasně najevo, že uzdravení, záchrana od Hospodina je zadarmo. Je to Boží dar, Boží milost. Námanovi, stejně jako tisícám lidí dnes, je „trapné“ ji přijmout zdarma. Bůh však zachraňuje vždy z lásky a ne proto, aby na nás lidech „vydělával“. Jde Mu především o naši vděčnost a lásku, o naše srdce, ne o to, abychom mu Jeho lásku spláceli penězi.

Naproti tomu Gézi uvažuje takto: když Bůh uzdravuje zadarmo a lidé jsou ochotni zaplatit, proč bych na tom nevydělával já? — Za takový postoj ho Bůh tvrdě trestá. Je v tom vážné varování pro naš vztah k majetku. Elizeus věděl (možná od Eliáše), že Bůh má vždy dost, má více než my lidé potřebujeme a více než jsme schopni si zasloužit. Učme se především Boha milovat, usilujme, aby pro Něho byla získána lidská srdce a pak Mu můžeme důvěrovat, že nám v pravý čas dá, co potřebujeme. vý

JÁ-TY

Tys Jediný
já žádný
Tys Vše
já nic
Křižovaný
zrazující
Syn Boží
syn lidský
Vzdáleni
A Jedno
Milosti

J. Dv.

RŮST

J 3,30

Doktor Bonam poznamenal, že dokáže spolehlivě říci, kdy křesťan roste. Čím více roste v milosti, tím více vyzvedává svého Mistra, Ježiša Krista, a dílo a zároveň o tom méně mluví o sobě, a svých činech, až nakonec sám úplně zbledne jako Jitřenka v záři vycházejícího slunce. Taktak byl ochoten ustupovat Saulovi syn Jonata, aby mohl růst David. Téhož ducha pokory měl i Jan Křtitel ve vztahu k Pánu Ježiši.

Čím méně přemýslíme o sobě, o svých přednostech, o tom, že jsme nedoceněni, čím nám kdo ublížil, ale i o tom, co vše chceme pro Krista vykonat jako pečlivá Marta a čím více se přitom jíme do Krista, tím s tímto ztěšujeme Ježišho nohou, abychom viděli jen Krista a slyšeli Ježišovo slovo a čím více mluvíme o Něm samotném, o Ježišově smrti za nás, o Ježišově vzkříšení, Ježišovo vele-

Čas príchodu a odchodu

Co je čas? Nepatrny úsek večnosti nie rovnako vykrojený každému z nás. Kto nám ho dal, aby sme ho prežili na tejto Bohom stvorennej zemi? Z Božieho Slova sa dozvedáme, že nám Boh určil vopred odriadené časy a medze nášho bývania (Sk 17,26). Kráľ Dávid to dobre pochopil, keď vo svojom žalme vyznáva: „V Tvojej ruke sú moje časy“ (Ž 31,16). Jeho syn Šalamún hovorí, čo by mali robit synovia človeka „v tom skromnom počte dní svojho života“ (Kz 2,3).

Človek si volí vlastnú cestu života, po ktorej ide do zahynutia. Je napísané: „My všetci sme zblúdili ako ovce, každý z nás sme sa obrátili na svoju vlastnú cestu, a Hospodín uvalil na Neho (na Pána Ježiša) neprávost všetkých nás.“ Dnes sa mnoho hovorí o génoch. My sme po prvom človekovi Adamovi zdelení gén rakoviny – hriechu. Máme k hriechu sklonky, sami to pri sebe viáime. Keď prišiel čas nášho príchodu na túto zem, naša tvárička žiarila nevinnosťou. Ale ako sme rástli v dospeleho človeka, rástol aj hriech v nás. Apoštol Pavol hovoril múdrym Grékom v Aténach, čo je účelom života ľudí na zemi: „... aby hľadali Pán“ (Sk 17,27). A prorok Izaiáš dôrazne vyzýva: „Hľadajte Hospodina, dokiaľ ho môžete nájsť! Volaťte na Neho, dokiaľ je blízko! Nech opustí bezbožný svoju cestu a nešlachetný človek svoje myšlienky a nech sa navráti k Hospodinovi, a zlútuje sa nad ním a k nášmu Bohu, lebo je hojný odpustiteľ“ (Iz 55,6-7). A ďalšie Božie zaslúbenie znie: „Zahladím tvoje prestúpenia ako hustý oblak a ako mrákavu tvoje hriechy. Navráť sa ku mne, lebo som ťa vykúpil!“ (Iz 44,22).

Ak človek poslúchne túto Božiu radu, opustí svoju vlastnú cestu a začne nasledovať Pána Ježiša Krista, ktorý aj jeho hriechy zahladil „ako hustý oblak“ a vykúpil ho pre seba samého, potom mu platio slová: „Neboj sa, lebo som ťa vykúpil; povolal som ťa tvojím menom; môj si ty!“ Potom taký človek s pisateľom piesne rád vyznáva:

Našiel som Pána Ježiša, duša je veselá.
Zaspievat musím: Krista mám, drahého Priateľa Kristus, ten poklad najdrahší, je môj, ja Ježiš som!

Prvý je On i Posledný. Všetko je vo všetkom.

Keď sme takto boli prevedení zo tmy do sveta poznania Božej lásky dívame sa aj na materiálne hodnoty iných. Čo máme pre nás život tu na zemi, je dočasné a v čase nášho odchodu z nej –

kniežské pŕimluvě za nás, o Ježišovu věrnosti, o Ježišovu druhém príchodu, tím viac duchovné rosteme.

Lidé, ktorí se chlubí bez hrišnosti, súve skutečnosti tělesní, porušení a ohyzdní hrišníci, u nichž se striedem myšlienstvo jeich vlastní samospravedlivé a nábožné já a kteří se v této své sobecké spravedlnosti cítí nadřazení nad všechny ostatní křesťany. Kde je opravdová plnosť Duchu svätého, tam lidé vidí len Krista, mluví len o Něm a ne o sobě a o svých duchovných darech.

D. L. Moody

zanecháme všetko. Boh hovoril ľuďom Staréj zmluvy, a plati to aj pre ostatných ľudí: „Lebo zem je moja, pretože vy ste pohostini a dočasnými obyvateľmi u mňa“ (3M 25,23). V takom zmysle napomína i apoštol Pavol veriacich zo Židov: „Vydáme teda za Ním von za tábor nesúc Ježiša pohanenie. Lebo tu nemáme zostávajúceho mesta, ale to budúce hľadáme“ (Zd 13,13-14).

Ako nám bol určený čas príchodu na túto zem, tak je nám určený aj čas nášho odchodu z nej. Keby sme vedeli, že zajtra, pozajtra alebo o niekoľko týždňov sa vyplní čas nášho odchodu k Pánovi, ako by sme sa len poponáhali podať ruku na zmiernenie tým, ktorým to doteraz dlhujeme, lebo nám stojí v ceste naše „ja“! Aká zmena by sa prejavila aj v nás samých; ako by zneli naše modlitby aj v pláči a vyznávaní našich pochybení a zanedbaní!

Využijme drahý čas nášho života k tomu, čo smeruje k pokoju a vzájomnému vzdeleniu. Keďže v našom odchode k Pánovi viera a nádej pominú, žime tak, aby sme si k Nemу odniesli to, čo zostaňe — lásku k Nemу a k Božiemu ľudu. pu

SLÁVNÍ ĽUDIA O BOHU

„Hoci je Boh neviditeľný pre všetkých smrteľníkov, môžu Ho objaviť v Jeho dielach.“

Aristoteles, grécky filozof (384-332 pr. Kr.)

„Všetkým ľuďom je do srdca vstupená viera od Boha. Klamú tí, ktorí hovoria, že neveria v Boha. Pretože zatiaľ čo vo dne o tom seba i iných ubezpečujú, v noci osamote pochybujú o tom, čo povedali“.

Lucius Annaeus Seneca, rímsky filozof (4 pr. Kr.-65)

„Existencia Boha je taká istá, že by som takmer poprel, že tí, ktorí tvrdia, že Boh neexistuje, majú vôbec rozum.“

Marcus Tullius Cicero, rímsky filozof a rečník (106-43 pr. Kr.)

„Bože, ako len môže existovať rozumný tvor, ktorý by Ťa nemiloval! Ako by som nemal o Tebe hovoriť, keď i tí, ktorí o Tebe hovoria, tak málo o Tebe vedia!“

Aurelius Augustinus, filozof, spisovateľ, biskup (354-430)

„Bože, viem a som o tom hlboko presvedčený, že všetko, čo robíš, je dobré ... Nemôžem myslieť, ani usudzovať bez toho, že by si Ty na tom nemal účasť.“

Krištof Kolumbus, objaviteľ Ameriky (1451-1506)

„Ó, umelec, ty pokračuješ v tom, čo Boh začal. Preto sa snaž rozmnogožovať nie diela ľudských rúk, ale večné výtvory rúk Božích!“

Leonardo da Vinci, umelec, staviteľ, vynálezca (1452-1515)

ZÁŘENÍ DUCHA ŽIVOTA

T. G. M.: „Ježíš ne Caeser — toť smysl našich dějin a veliký odkaz předků našich...“

Na Pilátov údív: „Krále vašeho ukřížuji!??“, odpověděl přední kněz: „Nemámet krále, ale císaře!“ (J 19,14-15). Podobně vzkříklo všecko množství: „Zahlad tohoto a propust nám Barabáše!“ (J 18,40; L 23,18).

Vrchol etiky je v dialektilce Ježíšova kříže — ve zjevení krásy Ježíšova Duha. Smysl lidského života je v pravdivosti lásky a v milující pravdě. Svět nemůže mít výraznější prověření nejvyšších mravních hodnot než v jejich bezmocnosti v kontrastu mocenského násilnictví nenávisti a její zíštné nepravdy. Tak současně vyniká nízkost a nesmyslnost lidského života ve lži, sebeklamu, podvodu a vraždě. Kristův KŘÍŽ s vítězstvím Ducha Ježíšova nad duchem jeho oponentů a zbabělých alibištů — právě v největších provokacích zrad, zapření, opuštěnosti, nenávisti, bezpříkladného zhanobení Boží a lidské důstojnosti spjaté s nejhroznějšími fyzickými mukami — je bezesporu nejvznešenější duchovně mravní inspiraci všech dob!

Kristův KŘÍŽ svým odsouzením césarovského ducha kněží a vůdců lidu a současně barabášského u všeho množství ukazuje újasnou odpovědnost každého jednotlivce a sociálních skupin — zejména křestanských za skutečnou etickou kvalitu pravého životního smyslu lidského bytí.

Kristovým křížem je v historii lidstva zjevena největší hloubka tragiky naší vlastní vnitřní rozpolcenosti. Jím je ale současně řešeno zcela jedinečně rozdelení: světla od tmy, pravdy od lži a podvodu, tichosti od zloby, pokory od pýchy, lásky od nenávisti, života od smrti — dobra od zla. Dva diametrálně rozdílní duchové v člověku a jejich odvěký zápas: césarovský násilnický a ježíšovský trpitelský. Rozdíl mezi fyzickou a duchovní mocí — mezi vítězstvím jen dočasného a vítězstvím věčným!

Soud Kristova kříže není zatracující pro lidskou nevědomost, omylenost a křehkost v pokušení přijemání nebo strachu o své bytí, ale pro „větší lásku ke tmě než k světu“. Zde je zdroj onoho zlého — pravého hříchu a jeho zotročující moci. Vysvětlení osudné volby vlastní svobodné vůle, čímž člověk vlastně tak často zrazuje sám sebe (J 3,16-21)! Naopak zase: vlastní osobní **SEBESOUD** v **Kristově kříži** je zdrojem vzniku dobrého — a jeho osvobojující moci. Vysvětlení spasitelné lidské volby z vlastní, dosud ještě vždy svobodné vůle. Zdroj BOŽÍ MILOSTI — síly jeho slitovné Lásky ve všech pokušeních a nad terorem násilnictví a strachu smrti ... Tak rozdělil kříž dva hříšníky a s nimi všecky diváky Kristova kříže na dvě skupiny — ještě dodnes: (L 23,39-43)!

Ježíšův Duch není duchem slaboským, byť se nám zdál jeho kříž „pohoršením“ či „bláznovstvím“, ale mocí Boží moudrosti, spravedlnosti posvěcení a vykoupení (1K 1,17-31)! Je Duchem věčné hodnoty oproti onomu scestnému — ověřeným i v naši historické relativitě svou pravdou a láskou — nejvyššími etickými hodnotami v jejich spojení v nedilné celek!

Pravou velikost a nesmrtelnost v kontextu velkolepé slovanské epopeje na naší zcela výlučně křížovatce evropských (a tím i světových) dějin nelze odloučit od Kristova kříže a dynamiky záření ducha života jako jeho reflexe v našich národech ...

Blíží se čtyřsetleté jubileum narození J. A. Komenského, jehož život září oním duchem nesmrtelnosti. Jeho duchovní volba z něj učinila květ nevadnoucí krásy, z jejíž vůně můžeme stále brát své potěšení a poslu. Nemí, nebyl a nebude sám. V našem seriálu „Záření Ducha života“ se budeme postupně zabývat „zářením“, jež zaselo, zářením, jež zalévalo, zářením, jež dávalo vztřust v utrpení křížů, a zářením, jehož světlo, čistota a vůně patří v jeho odkazu nejen nám, ale celému světu — aby bylo a zůstalo v naší úctě tak jako u těch, kdož nám pomáhali Jana Amose Komenského znovu objevovat v naší odpovědnosti za onen nesmrtelný „kšaft“ našich předků ve smyslu našich dějin.

Vybrané kapitoly z tohoto zorného úhlu „záření ducha života“ uvedeme, dá-li Pán na stránkách „Živých slov“ takto:

1. Duch slovanských věrozvěstů a jejich žáků — období misie „jednoty pravdy s láskou“ a její zápas,
2. Duch návratu k evangeliu a lidskému svědomí — období lásky hledající pravdu v čistotě srdce — (Milíč, Hus, Chelčický a rané husitství),
3. Duch „pravdy“ ztrácející lásku — období husitství a utrakvismu — (Basilej, Lipany, Rokycana, Poděbrad),
4. Duch nalézající pravdu v lásce — období úpadku a pádu husitské revoluce a „tiší v zemi“ — (od Řehoře ke Komenskému — Bílá hora).
5. Duch spojující pravdu s láskou v kříži „osamělého poutníka“ — období exulantství a jeho misie — věrnost „kšaftu“.

kk

Kde sú dvaja v mojom mene...

Unavený cestovaním, zastal som pri dverách jedného z mala domov vzdialených od istého mestečka a zaklopil: „Voľno!“ — ozval sa zvnútra známy hlas brata. Vstúpil som a pozdravil, ohľadajúc sa po ďalších členoch rodiny. Len čo brat odzdravil, pýtam sa: „Kde je rodina?“ „Všetci odišli do P. na také väčšie zhromaždenie. Ale nebud' smutný. Urobíme si zhromaždenie my traja.“ Ako dieta sa pýtam: „Kto ešte pride?“ „Nechaj sa prekvapí,“ odpovie s milým úsmevom.

Brat ukončil neodkladné práce v dome a sadli sme si za stôl. Potom otvoril Knihu kníh a prečítał z Matúšovho evanjelia: „Lebo kde sú dvaja alebo tria zhromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede.“ Nie prvý raz som čítał toto slovo, ale prvý raz som ho počul a tak som si ho aj navždy zapamätal. Prostredníct-

vom nasledujúceho textu z 1. kapitolu listu apoštola Pavla do Efesu a vzájomné potešovanie sa, napomínanie a vyučovanie, prežili sme skutočné spoľačenstvo s prítomným Pánom. Čas sa rýchlo minul, bolo poludnie. Po spoľenej modlitbe sme s vďakou a radosťou vyznávali: „... videli sme Pána!“

Duchovne sme boli nasýteni, ale bolo žiaduce nasýtiť aj naše telo. No k obedu nebolo pripravené nič. Spoločne sme si uvarili zemiakovú polievku, ktorá nám s chlebom znamenite chutila.

Pri rozlúčke, pozrúc sa do očí brata, zalistiali sa v nich slzy radosti. Bratsky sme sa objali a pobozkali. Cestou k domovu som z hľbky duše ďakoval Pánovi za radosný o požehnaný deň, na ktorý nemôžem zabudnúť. Splnil nám svoje drahé zaslúženie: „... tam som i ja ...“ Or

STARŠÍ SBORU

ÚROVEŇ SBORU ODPOVÍDÁ ÚROVNI STARŠÍCH

„Lid byl vždycky silný jen tak, jak silní byli jeho vůdcové“, řekl na jednom shromáždění jistý bratr. Jde o pozoruhodnou myšlenku, proto se k tomuto proslou vracíme článkem „Vůdce Božího lidu“.

V poslední době se často mluví o starších ve sboru, a to jak mezi mladými, tak i věkem staršími věřícími. Vzniká určité napětí mezi generacemi, ale co je horší, vzniká vážné nedорozumění, nepochopení jednoho z řádu církve Pána Ježíše Krista. Již to, že pro řecké slovo presbyteros se v českém překladu používá slova „starší“, poněkud ztěžuje pochopení ducha Písma. Když „starší“, pak je s tím samočinně spojena představa věku. V kolika letech se věřící bratr může stát starším? Byli Timoteus a Titus staršími? Jak dlouho museli být znovuzrození lidé ve sboru, aby se stali staršími? Může někdo ztratit toto poslání?

1) Především si připomeňme, že Boží Slovo dělí věřící lidi ve sboru na děti, mládence a otce (1J 2,12-14). — Toto je všeobecné dělení, týkající se bratří i sester. První období po obrácení je věřící člověk „dítětem“, potřebuje, aby se o něj někdo staral, o pokrm pro jeho ducha. Potřebuje pomoc mládenců a otců. Toto období by nemělo trvat dlouho. Pisatel listu Židám jim vytýká, že za tak dlouhou dobu od obrácení měli být už „místři“, ale oni pořád potřebují mléko ke svému růstu (5,12). I Korintským to vytýká (1K 3,1-2). Jestliže někdo duchovně vzrostl natolik, že přejímá práci ve sboru, prokazuje ve svém životě určité ovoce Ducha a jeho vlastnosti odpovídají vlivěznému životu výry, lásky a naděje, stává se mládencem, který je silný a může něst břemeno odpovědnosti. A z mládenců se mohou stát „starší“ sboru, Duch svatý je k tomu vystrojí. To však neplatí o sestrách, na které se také vztahuje duchovní zrání a patří pod „mládence“, ale nemohou se stát „staršími“. Tato úloha ve sboru je svěřena pouze bratřím.

A co otcové? Těžko něco říci o věku, ve kterém se mládenci stávají otcí. Každý z nás může mít o tom jinou představu. Ale otcové ve věci jimi zůstávají až do odchodu k Pánu. O zpětném procesu, kdy z mládence se stane dítě a z otce mládenec nebo dítě, nelze zřejmě mluvit.

2) Z hlediska vedení sboru Pána Ježíše Krista je docela jiné dělení věřících: bratři, diakoni a biskupi. Čtěme:

„Pavel a Timoteus, služebníci Krista Ježíše, všem bratřím v Kristu Ježíši, kteří jsou ve Filipech, i biskupům a diakonům“ (Fp 1,1 EP).

Ve Sk 6,1-6 čteme o ustanovení sedmi bratří, kteří byli vybráni pro diakonskou službu u stolů. Pro diakonskou službu napsal Pavel Timoteovi podmínky, které věřící musí splňovat (1Tm 3,8-13). Tuto službu směly vykonávat i sestry, jak vyplývá z R 16,1 (viz ekum. překlad). O jakou službu může jít dnes? Je to práce s dětmi, mládeží, starost o sborový dům, místnost shromáždění, sociální pomoc. Je to služba bratřím a sestrám v různých oblastech.

Kromě diakonské služby je ještě služba staršího. Jde o vůdcovskou úlohu ve sboru, pro kterou se vyskytuji tři řecká slova v Novém zákoně:

hegumenos — vůdce, správce, vladař,
episkopos — dohližitel, dozorce, strážce, ochránce,
presbyteros — starší, „mající péčí“.

Syntéza všech těchto pojmu je ve slově PASTÝŘ. Pak ve sboru jsou „berančí, ovce a pastýři“ (J 21,15-17).

36

A GENERAČNÍ PROBLÉM

3) Každý sbor má několik starších. V celém Novém zákoně se nenachází místo, kde by bylo naznačeno, že nějaký sbor měl pouze jednoho staršího. Uvedme si místa: Sk 14,23; 20,17; 1Te 5,12; 1Tm 4,14; 5,17; 1Pt 5,1 — všude jde o starší v množném čísle. Jestliže v nějakém městě se schází věřící a je tam pouze jeden bratr, nebo žádný, pak nejde o „sbor“ v biblickém smyslu, ale pouze o shromáždění. A tito věřící musí vědět, kteří starší se o ně jako o ovečky stádá starají, ke kterému sboru tedy náleží. Je správný výrok, že každý z nás máme mit svého staršího. Pavel se nazval „spolustarší“ a při čtení Skutků vycítíme, jak potřeboval bratry, spolupracovníky, aby pracovali s ním. Potřeboval jejich modlitby, podporu, povzbuzení. Potřeboval a přijímal vděčně informace o růstu sborů. Při psaní listu do Tessaloniky to dává najevo tím, že pozdrav začíná takto: „Pavel, Silván a Timoteus...“ Raduje se z mladších spolupracovníků, považuje je za rovnoprávné a v celém listu užívá slova „my“ (65krát) a jen v závěru piše ve své autoritě (v. 27). Pavel se rád sdílí s radostmi i starostmi o dilo Páně.

V jiných případech chránili bratři Pavla před nebezpečím, doporučovali jeho přesun, bránili vstup do efezského divadla apod. (viz Sk 17,10,14; 19,31-32).

Stejně i apoštol Petr dává najevo, že je „spolustarší“. Také on potřeboval být usměrněn a napomenut (za pokrytectví Ga 2,11) a neměl to Pavlovi za zlé, zůstává pro něj „milý bratr Pavel“ (2Pt 3,15).

Potřebovali-li apoštolové moudrou a láskyplnou „korekci“ a napomenutí, tím více my dnes. Údy těla si vzájemně „přisluhují“, majíce rozdílná obdarování (R 12,5-6). Zanedbání či odmítnutí bratrské „korekce“ může vést k charakterové deformaci, duchovní pýše.

Je to Boží vůle, aby sbor vedlo několik bratří a ne jedinec, který by se řítil pouze svým vlastním poznáním. V tom je ochrana sboru před vybočením, aby byla vyvážena spravedlnost a lánska a aby bylo využíváno více duchovních darů, než má jedinec. Jestliže se starší ve sboru řídí pokynem Pána daným skrze apoštola Petra (1Pt 5,1n), váží si jeden druhého, pak budou spoléhat na vedení Duchem svatým a nikdo z nich nebude panovat nad sborem.

Starší jdou „před stádem“ jako pastýři, musí být tedy příkladem stádu, kteří chrání, starají se o pokrm pro stádo, oni pracují (řecké slovo „kopio“ znamená těžce pracovat — Sk 20,35; 1Te 5,12).

A co když nějaký bratr, který byl pastýřem, onemocní, je připoután na lůžko nebo zestárne, takže aktivně nemůže nést odpovědnost za práci ve sboru? Pak není starším v pravém slova smyslu, protože být starším znamená být odpovědným za sbor před Pánem a před staršími druhých sborů. To musí být jasné každému bratru, který je starší. Když dostane otázku: „Bratře, jsi starším?“, pak musí odpovědět, zda byl k tomu Duchem vystrojen a miluje Pána Ježíše více než všechno ostatní. Pastýř musí milovat stádo více, než několik oveček. Starost o církev je pro něj více než zaměstnání, rodina a vlastní věci. Ale může přijít problém, který zasáhne do jeho života, například hřích. Protože jako pastýř má svědomí citlivější než ostatní, ví, co má dělat. Vyznává svůj vnitřní stav starším (spolustarším) a sám se nechává vést. V pokání nachází jinou práci v církvi až do doby, kdy jsou věci napraveny.

Podobně přichází stáří nebo nemoc. Jistě, bratr na modlitbách pečeje o sbor, ale to nestaci. Od staršího se očekává aktivity, služba a pomoc věřícím. Jestliže

starší to nemůže vykonávat, vynechává mu i paměť, pak bez jakýchkoliv proklamací přenechává tuto práci bratřím mladším, které Pán dlouho předtím k této službě připravoval.

4) „Chceš, bratře, být starším ve sboru?“ — „Nechci!“ „A co chceš ve sboru dělat?“ — „Kázat Boží slovo.“

Jistě cítíme, že i tak lze chápout svůj úkol ve sboru, ale to je neodpovědné. Vždyť „Kdo žádá biskupství (— být starším, dohližitelem), výborné práce žádá...“ (1Tm 3,1). O úlohu staršího se má žádat. Koho? Pána Ježíše, Hlavu církve, který pak vystrojí ty, kteří Jej milují, potěhnými dary.

Být starším není titul, ale odpovědnost. Jeho práce není populární, nemělo by ho to vést k domýšlivosti, povyšování se nad druhé, ale naopak, má jej to vést k pokorě. Kdo chce být první v řadě, ať je služebníkem všech, tak to řekl Pán Ježíš.

5) Církev Páně potřebuje takové starší. Satan však chce tyto bratry diskvalifikovat. Využívá k tomu různých prostředků. Někdy strhne dospělé děti a tím chce poškodit celou rodinu i sbor. Někteří věřící hned poukazují na to, že starší „má svůj dům dobře spravovat a děti mít v poddanosti“ (1Tm 3,4). Nerozlijuji přitom, že dospělým dětem nelze přikazovat tak, jako dětem nedospělým. Mnohy věřící se ptá, zda je rozdíl mezi staršími z doby apoštola a mezi dnes žijícími staršími. Zcela jistě! Rozdíl je takový, jaký je mezi církví prvotní a dnešní. Tehdejší církev byla nerozdělená, v každém místě byl jediný sbor a všichni věřící v tom městě patřili do jediného sboru. Naproti tomu dnes je řada malých shromáždění, která často nemají staršího vůbec.

6) Sbor má znát své starší bratry, kteří za něj před Pánem nesou odpovědnost. Ti starší bratři by se měli společně scházet především k modlitbám, ale i k poradě o otázkách vedení sboru. Tu nejde o nějakou volbu či výběr starších, ale o jejich uznání. O tom, jak sbory postupovaly na počátku svého vzniku, čteme ve Skutčích apoštola. Ale jak postupovaly v pozdějších dobách, není v Písma žádný náznak. Normální, chronologický postup při výběru starších se však jeví tento:

- a) Pán Bůh dá skrze svého Ducha některým bratřím dary.
- b) Bratři si uvědomují toto obdarování tím, že ve sboru pracují, slouží (nikoliv jen kázáním Božího Slova).

- c) Sbor rovněž poznává existenci těchto darů u bratří.
- d) Starší bratři sboru svěřují těmto bratřím další a zodpovědnější úkoly, přijímají je ke spolupráci.

- e) U těchto bratří probíhá určitá doba zkoušky, stanovená Pánem.
- f) Převzetím odpovědnosti za určitou práci ve sboru stávají se tito bratři pastýři, kteří sbor milují více než své vlastní věci a zájmy, jsou příkladem ve sboru svým vystupováním i životem doma, v zaměstnání a všude prokazují vlastnosti staršího.

A toto je i rada pro vás, bratři střední generace. Nečekejte na nějaké „uvolňování“ funkci starších, ale žádejte si od Pána vystrojení k úloze pastýřů a pokud váš život odpovídá normě Písma pro starší, pak pracujte v díle Pána. Začněte malíčkými úkoly a Pán vám svěří i větší. Sbor to přijme a vy v službě postroste vše k Pánu a hlouběji do pokory.

„Jací jsou starší, takový je sbor! At nám to zní v srdcích, abychom se modlili za starší bratry a za ty, které Pán pro tuto úlohu vystrojuje a připravuje.

—šek, jos

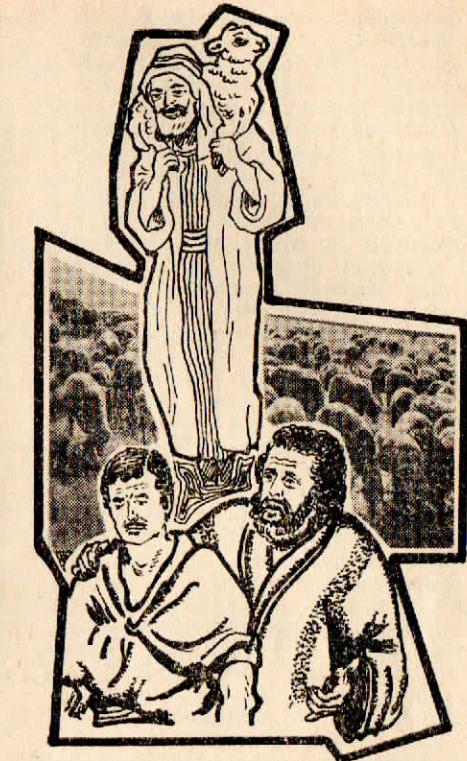
● Nestačí, aby nás Bůh viděl, ale i my musíme vidět Boha.

Generační problém

Stáří na cestě spravedlnosti má jistě mnohé přednosti před mladostí a před mužným věkem. Je klidné, vyrománe, není v něm už těžkých a bolestivých krizí, má pevnou, nezlamnou věru v bezpečnost kosmického rádu a v zákon setby a žně, neukvapuje se, je soudné, moudré a rozvážné. Ale není světla bez stínu. Té rozvahy a soudnosti bývá často až příliš mnoho a na úkor energie, odvahy, podnikavosti a nadšení. Rozvaha příliš vítězí nad povahou, kritika nad tvorivostí, úvaha nad činem. Proto Pán Bůh starým lidem sotva svěří takovou úlohu, při které je nutno rychle se rozhodovat, využít okamžiku, projevit ráznost a podobné vlastnosti, které charakterizují spíše věk mužný než stáří.

Ovšem i stáří má své úlohy v Božím království, ale zcela jiné nežli mládí a mužný věk. Jeho úlohou je radit, nikoli podnikat. Žel, stáří lidé často místo aby radili mladším, jak by měli to nebo ono podniknout, spíše je zrazují, aby nepodnikali nic, a běda, když se mladší odváží dělat něco, co třeba ti starší nedělali, protože to nedovedli, nebo protože to nebyla jejich úloha. V tom je jistě žárlivost. Stáří je velmi často silně žárlivé na mládí a mužnost. Stáří ví, že jeho tvorivost už je ta tam, že jeho doba minula, že už nemůže nic podnikat. Proto žárlí na aktivitu a průbojnost mužného věku, svou ostrou kritikou zemdlivá ruce mladších a staví se předem zaujatě proti všemu, co mladší podnikají. Stáří bývá také podezřívavé a přecižlivělé. Stáří lidé vidí ve všem narážku na sebe, ohrožení své autority, kterou ostráží hlídat. Ovšem autorita druhého není jim nijak nedotknutelná. Takovéto stáří staví zeď mezi sebou a mladšími a vytváří tak to, čemu se říká „generační problém“.

Jak krásné a utěšené naproti tomu je to, když mezi staršími a mladšími

je vyrovnaný poměr, když starší žehnají a povzbuzují mladší k „bojům Hospodinovým“ a modlí se za ně. Jak krásné, když svou zkušenosť řídí v lásku energii mladších a když mladší jsou poslušní jejich pokynů. Krásným obrazem tohoto ideálního poměru starší generace k mladší je Mojžíšův pomocník Jozuov.

Jak řešit generační problém? Jak řešit otázkou poměru starší a mladší generace? Především ty, starší bratře, měl by sis uvědomit, že doba, kdy jsi držel jako Jozue „meč Ducha“, nenávratně minula, že tvé místo je spíše s Mojžíšem na hoře — Bohu blíž — a že tvá úloha je především ustavičná modlitba. To ostatně není o nic horší a podřadnější úloha než ta předchozí.

Právě naopak. Není toto sladké osobní obecenství s Bohem tou lepší stránkou, kterou vypovila Maria? Nebyly vztažené ruce Mojžíšovy vlastně rozhodujícím činitelem u onom boji? Zajisté. Ž, jak krásné konat tuto vzeněnou úlohu všech úloh! A dále si uvědom, ty, starší bratře, že byly doby, kdy jsi stál na kapitánském můstku nebo u kormidla a nedal sis do svých věcí od nikoho mluvit, ale uplatňoval jsi svou individualitu a iniciativu ve všem a důsledně. A nemůžeš říci, že všecko, co jsi kdy dělal, je nepřekonatelným vzorem pro všecky časy. Dopouštěl ses mnohých chyb. Proč tedy žádáš, aby tě mladší kopírovali do posledních detailů! Když nyní Boží milost postavila mladší bratry na tvé místo, proč by také oni nesměli provést svou individualitu se všemi přednostmi i chybami?

Ale také ty, mladší bratře, který nyní drží „meč Ducha“ a vedeš „boje Hospodinovy“, dej si poradit od staršího, jak se ten meč vlastně drží, jak vést nejlépe rozhodující ránu, jak odrážet ohnivé šípy toho nešlechetníka a jak vytrvat. Všecky tyto zkušenosti prožil starší bratr a může ti tedy dobře poradit. A pak nezamyšlej nikdy zmocnit se kapitánského můstku nebo místa u kormidla vzdourot na palubě a roznečováním sváru v podpalubí. K těmto úlohám musíš do-

spět pomalým postupem ve službě, níkoliv revolcou. A proto nespěchej! Každý spěch je hřích.

Je jisté, že při nejlepší vůli nemohou mladší bratři vždycky a ve všem souhlasit se staršími. Generace nastupující obyčejně pokračuje v práci generace předcházející. A tu se velmi často stává, že úloha generace následující je trochu jiná, nežli byla úloha generace předcházející. První položili základy podle mýr a pravidla učení Kristova, ti druzí pak dále na něm stavějí podle téhož pravidla. Nové úlohy, nové metody! Různost pracovních metod však nemusí nikterak odcizovat jedny druhým, dokud se šestí krásné zásady křesťanské antiky: „V potřebném svornost, ve sporném volnosti a ve všem láska“.

Nedostatek lásky k Bohu a k bratřím je dnes mezi vykoupenými citelný. Čím to je? To je tím, že není dosud pravé víry, té přímé a naprosté závislosti na Bohu skrze jistotu, že slovo Boží je absolutně pravdivé. Víra je kořenem lásky, láska je ovocem víry, proto jaká víra, taková i láska. A tak všecky problémy lze převést na problém jediný — na problém víry. Vyřeš si správně tento problém a všecko ostatní ti bude přidáno.

J. KZ

(Z rukopisu připravované publikace Soudcové)

SYNDROM DRUHÉ GENERACE

(Syndrom je pojem z oblasti medicíny a znamená seskupení příznaků charakterizujících určitou chorobu.)

Druhá generace má přirozenou tendenci přijímat status quo a ztratit bystrost a názory první generace. Zkušenosti druhé generace jsou často jen odítkem, kopíí, jsou to zkušenosti „z druhé ruky“. To se projevuje v duchovní oblasti naprostě stejně jako ve všech jiných oblastech života. Cirkevní dějiny, ale i mnohá jednotlivá shromáždění jsou plny názorných příkladů. Horlivost rodiců pro Pána Ježíše se mění ve formálnost u dětí a ve lhostejnost u vnuků. Zvlášť výrazně lze tento proces pozorovat v knize Soudců. Možná, že se studiem Písma a seznámením se s nešfastnými důsledky tohoto syndromu dostaneme do lepší situace a podaří se nám před ním uchránit příští generaci.

Lid sloužil Hospodinu po všechny dny Jozuovy a po celou dobu života starších, kteří Jozua přežili a viděli celé velké Hospodinovo dílo ... I zemřel Hospodinův služebník Jozue ... též celé ono pokolení se odebralo k svým

otcům. Po nich nastoupilo jiné pokolení, které neznalo Hospodina ani jeho dílo, jež pro Izraele výkonal. Izraelci se dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích a sloužili baalům. Opustili Hospodina, Boha svých otců, který je vysvedl z Egyptské země (Sd 2,6-12).

Tyto prorásky ponechal Hospodin, aby jimi zkoušel Izraele, totiž všechny ty, kteří nepoznali žádné boje o Kenaan, aby je izraelské pokolení poznala a naučila se bojovat ... Zůstali, aby byl Izrael skrze ně zkoušen, aby se ukázalo, budou-li poslouchat Hospodinovy příkazy ... Izraelci tedy sídlili uprostřed Kenaanců ... brali si jejich dcery za ženy a své dcery dávali jejich synům a složili jejich bohům (Sd 3,1-6).

Nejtěžší boje musíme svádět sami se sebou. Tento pohled, i když není příliš lichotivý, je velmi důležitý. Ilustruje to i citované verše. Izraelci se nepodařilo zvítězit nad svými nízkými pudy.

Než budeme zkoumat příčiny, proč Izrael selhal, podívejme se na Jozue a jeho generaci. Tato první generace určuje měřítko, podle nichž pak můžeme posoudit stav druhé generace.

VLIV JOZUE

Jozue byl jeden z velkých mužů Starého zákona, vynikající voják, brillantní organizátor, nadaný vůdce a politik. Žádná z těchto vlastností nám ale nic něříká o jeho nitru. Další dvě vlastnosti překonávají vše ostatní v jeho životě a vysvětlují, proč Bůh mohl skrze něho působit. První je Jozuova POSLUŠNOST BOŽÍHO SLOVA. Na počátku se k němu Pán Bůh obrátil se zaslíbením a s určitým požadavkem:

Jen bud rozhodný a velmi udatný, bedlivě plň vše, co je v zákoně, který ti přikázal Mojžíš ... Neodchyly se od něho napravo ani nalevo a jednej prozíráv všude, kam půjdeš. Kniha tohoto zákona at se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm napísáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar ... (Jz 1,7-8).

Jozue žil podle tohoto zaslíbení po celý život a Pán Bůh jeho poslušnost odměnil.

Druhou vynikající vlastností byla jeho AKTIVNÍ VÍRA.

„Jak jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou. Nenechám tě klesnout a neopustím tě.“ (Jz 1,5).

V této důvěře vedl Jozue dva miliony lidí k rozvodněné řece a Bůh vodu zadržel, takže přešli po suchu. V poslušnosti Božímu příkazu nechal lid pochodovat kolem Jericha a hrady padly. Vérou poručil slunci a měsíci v údolí Ajalon, aby zůstaly stát, a uposlechly (Jz 10,12-13).

Jozue samozřejmě nebyl bez chyb a Písmo podává věrně zprávu i o jeho slabostech. Bůh si jej však přesto použil — ne pro jeho vynikající schopnosti, ale proto, že důvěroval Bohu a svůj život řídil Jeho slovem.

Budeš-li důvěrovat Pánu Bohu a stavět svůj život na Jeho slovu, budeš mít velký vliv na svou rodinu, na své nejbližší okolí i na místní sbor.

Avšak Jozue po určité době zemřel. A brzy na to i „celé ono pokolení“. Byla to generace, která znala z vlastní zkušenosti, co je to vítězství, požehnání a růst. A pak zcela náhle, v 10. verši potkáváme druhou generaci, a s jejím nástupem se celá situace úplně změnila.

SELHÁNÍ DRUHÉ GENERACE

„Po nich nastoupilo jiné pokolení, které neznalo Hospodina.“ Tato slova vedou k otázce: Jak k tomu mohlo dojít, když jejich rodiče zažili tak mocně žehnající Boží ruku?

Podstata jejich selhání

První otázka zní: Jak selhali? Slova 10. verše nemluví o intelektuální neznalosti. O událostech v Egyptě i během dobývání zaslíbené země informováni byli. Z teologického hlediska toho věděli o Bohu hodně. Co neviděli sami — někteří jako děti zažili přechod Jordánu i pád Jericha — to slyšeli od dospělých. Nebyly to pro ně neznámé věci. Neznali však Hospodina a ani Jej neuznali za svého Pána. Stali se lhostejnými vůči živému Bohu a zapomněli na život v obecenství s Ním. Vytratil se kontakt s Bohem. Místo, aby byli naplněni chvalami a vděčností za prožitá dobrodiní, pouze unuděně živali: „To všechno už dávno známe!“

Zde se dostaváme k jádru „syndromu druhé generace“. Je jím vlažnost a lhostejnost vůči podivuhodným biblickým pravdám, které známe od dětství. Setkáváme se s jevem, který má místo i v křesťanských zkušenostech 20. století. Setkáváme se s ním sami, když začínáme opouštět první lásku k Pánu Ježiši. Právě tak se musí i církve vypořádat s tím, že se nikdy neprojevovaly masové důsledky tohoto syndromu tak výrazně, jako v biblických školách a v teologických seminářích, kde jsou posluchači denně v kontaktu s Boží pravdou. A nedáme-li si pozor, vznikne zárodek tohoto syndromu přímo uprostřed fáze duchovního života a očekávání vítězství. Historie nás ale učí, že přetvářející moc Ducha svatého mohla nejednom tomuto problému zabránit.

Proč tomu tak je? Mnozí z nás vyrostli ve věřících rodinách, známe velkolepé skutečnosti Božího Slova, a přesto je v našem životě lhostejnost, která nás duchovně mrzačí. S ouškostí s tím si musíme uvědomit dvě skutečnosti: O první napsal Erich Fromm: „Opakem lásky není nenávist — ale lhostejnost“. Být lhostejný vůči Golgotě je nejhorší způsob odmítnutí Boha. Druhou skutečností je, že se lhostejnost šíří jako rakovina. Zivnutí je jednou z nejúčinnějších satanových zbraní a co mne na „syndromu druhé generace“ vede k největším obavám, je jeho zhoubný vliv na nově obrácené lidi. Největším kamenem úrazu pro ně není totiž opozice ze strany tzv. „světa“, ale nezúčastněnost „usazených“ křesťanů. Zamysleme se proto nad příчинou tohoto jevu v životě izraelského národa, abychom se snad lépe před ním uchránili ve svém vlastním životě.

Snad nesla na tomto stavu část viny první generace. Ale v knize Soudců pro to nejsou žádné náznaky. Druhá generace byla plně odpovědná za své selhání a Bůh jí nedovolil se této odpovědnosti zbavit.

Důvod selhání

Budeme-li pátrat, co se s druhou generací stalo, dospějeme ke třem výrazným faktům:

1) BYLI SE SVÝM STAVEM SPOKOJENI. Bůh dal prostřednictvím Jozue každému kmenu úkol podmanit si určité území. První generace zabraňala Kanán jeřástečně, většina země zůstala v rukou nepřítele. Pak však přišla druhá generace. Jejich reakce byla: „Proč bychom se měli tolík namáhat? Máme přece vše, co potřebujeme, a Kananejci vůbec nejsou tak zlé: Dá se s nimi vyjít!“ Bůh rozkázal opanovat zemi. Oni však váhali. Dosažený status quo jim vyhovoval. Ještě nikdy neexistovala taková první generace, která by vykonala vše, co Pán Bůh zamýšlel. Zkušenosť předchozí generace nemá být měřítkem pro generaci následující, ale také se nemáme ustrašeně ohlížet a být předem spokojeni s menšími výsledky. Máme se na jejich zkušenost dívat jako na základ, na kterém můžeme stavět. Satan lže a snaží se nás přimět k víře, že neexistuje nic víc než současný stav. Pokouší se nás přemlouvat, že to nedává, že Kananejci mají svá ídola, pokud my máme své výšiny. Vše duchovní, k čemu v minulosti došlo v církvích a ve sborech, nás má naplňovat vděčnosti, nesmíme být ale spokojeni s pouhou reprodukcí. Pán Bůh má i pro dnešní křesťany připravenu nedotčenou půdu, kterou máme dobývat.

Druhý důvod je stejně nebezpečný a Pán Bůh před ním varoval léta předtím, než k němu skutečně došlo.

2) BRALI BOŽÍ POŽEHNÁNÍ JAKO SAMOZŘEJMОСТ A NEVÁZILI SI HO. V 5M 6,10-12 na to Bůh svůj lid upozorňoval. Výrkl slova, která mluví i dnes k nám, zejména v bohatých a rozvinutých oblastech světa:

„Až tě Hospodin, tvůj Bůh, přivede do země, o které přisahal tvým otcům... a dá ti veliká a dobrá města, která jsi nestavěl, domy plné všeho dobrého, které jsi nenaplnil, vykopané studny, které jsi nevykopal, vinice a olivoví, které jsi nevysadil, a budeš jít a nasysti se, pak si dávej pozor, abys nezapomněl na Hospodina, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.“

Když nám Pán Bůh požehná pozemskými statky, hrozí nám nebezpečí, že přestaneme být zaměřeni na Něj, ale zaměříme se na to, co nám dal a že se budeme stále více zabývat „přídavky“ křesťanského života.

Pán Bůh nechce, abychom Mu děkovali proto, že to dělá dobré Jemu, ale proto, že je to k našemu prospěchu. Chvála, vděčnost, velebení a připomínání božského požehnání jsou nejlepší ochranou před „syndromem druhé generace“. Řešením tohoto problému není neradostná askeze, odmítající Boží dary. „Všechno, co Bůh stvořil, je dobré a nemá se zavrhovat nic, co se přijímá s dikým dáním.“ (1Tm 4,4).

Nás postoj k majetku je jedním z hlavních faktorů podmíjujících naše duchovní zdraví. Nevděk není jen pošetilostí, je navíc nebezpečný.

Jak prohnané je naše srdce! Jsme-li v úzkých, voláme k Bohu a On nás ve své nekonečné milosti vyslyší. Ale my si s charakteristikou zapomnělivosti přiříkáme vysvobození sobě. Tak to dělal Izrael. Viděl zemi kolem sebe a říkal si: „Podívejte, co jsme dokázali!“ Viděl jen sami sebe a tím, že si úspěchy připisovali jen sobě, rozsévali semeno sebezničení. Proto nám Boží slovo dává pokyn, abychom za všechno děkovali (1Te 5,18). Je to výslovna Boží vůle pro každého věřícího. Tam, kde kvete vděčnost, vymírá lhostejnost.

3) ZANEDBÁVALI BOŽÍ SLOVO. Je to zvláštní skutečnost, že zde téměř neexistuje zmínka o tom, že by četli a studovali Písma. To, co bylo pro Jozue ústřední záležitostí, je zde jen poznámkou na okraji. Lid měl Písmo, ale ignoroval je. Samozřejmě, řada požadavků zákona se dodržovala. Ale poslušnost lidu byla založena na tradici, místě na osobním, biblickém zdůvodněném přesvědčení. To je hluboký rozdíl mezi přímým a nepřímým vztahem k Písma. Dva lidé mohou dát na stejnou otázkou stejnou odpověď, přesto však z úst jednoho z nich může znít hluše a nepřesvědčivě, a to proto, že reprodukuje cizí zkušenosť. Někdo jiný odpoví stejně, ale budeme cítit autoritu a osobní přesvědčení. Četli si Slovo, modlili se o to a dostal na tu otázku odpověď od Dobrého pastýře. Takový věřící člověk má dynamické zkušenosť života s Pánem Ježíšem. Varujme se zkušenosť a přesvědčení z druhé ruky a nezanedbávejme Boží slovo.

BOŽÍ STRATEGIE PROTI LHOSTEJNOSTI

Pán Bůh nenechal druhou generaci izraelského národa napospas jejich apatií. Dopustil, aby nepokořené národy a hnizda odporu zůstaly zachovány, aby izraelská pokolení poznala (boje) a naučila se bojovat.

Chtěl Pán Bůh naučit Izraelce vojenské strategii? O to určitě nešlo. Co však chtěl, bylo získání lidí, kteří by Mu dokázali v boji důvěrovat. Jozue poznal na počátku své životní dráhy, že Hospodin je korouhví svého lidu, že On vede bitvu a dává vítězství (2M 17,8-16).

Vítězství není produktem lidské odvahy, moudrosti a šikovnosti, ale přichází od věrného Boha. Tuto zkušenosť chtěl Pán Bůh dát mladým bojovníkům.

Ptal ses už někdy, proč Pán Bůh neodňal tvou hříšnou přirozenost? Proč

máš ještě tolik slabých míst, proč je tu tolik překážek, se kterými se stále potýkáš? Přemýšlel jsi už, proč neexistuje dokonala církev a proč i v těch Biblích nejvěrnějších společenstvích zůstávají nevyřešené problémy? Částečnou odpověď máme v Sd 3,2. Pán Bůh používá tyto těžkosti, aby nás učil duchovnímu boji. Chce nám otřást v naší neangažovanosti a chce nás naučit důvěrovat Jemu. Často získáme cenné zkušenosti teprve tehdy, až jsme poraženi, v období selhání a krize. Je jasné, co tato strategie znamená. Ve svých zkušenostech víry nemůžeme stát v klidu. Kolem nás je území nepřitele. Zůstane me-li stát, jeho moc se rychle obnoví. Pokud žijeme na tomto světě s více než 5 miliardami obyvatel, z nichž více než polovina ještě nikdy neslyšela zvést o Pánu Ježíši, kde muži i ženy spěchají do pekla, nesmíme zůstat stát.

Při plavbě oceánem se zničeho nic přihnala bouře. Jedna stará paní ztratila rovnováhu a spadla přes palubu. Všechni strnuli hrázou. Najednou se do vln vrhl nějaký muž, uchopil ji a udržoval nad hladinou, než se podařilo spustit záchranný člun a oba vytáhnout. Jak velké bylo překvapení a rozpaky všech, když zjistili, že tímto hrdinou byl nejstarší muž na palubě, více než osmdesátiletý stařec. Večer uspořádali hostinu na jeho počest. Požádali ho o přání. Pomalu vstal, rozhlédl se kolem sebe a nakonec řekl: „Jen jedno bych se rád dozvěděl. Kdo z vás mne dnes ráno shodil přes palubu?“

Občas to prozíváme podobně. Do pohybu se dostáváme, až nás někdo postrčí. Proto nás také Pán Bůh stále postrkuje, abychom se dostali ze své pohodlné nezúčastněnosti, ze „syndromu druhé generace“ do vitální, čerstvé zkušenosti života s Kristem.

Jsi už v pohybu, anebo čekáš, až tě někdo postrčí?

V roce 1963 napsal John Gardner knihu s názvem „Sebeobnova“, zaměřenou na obnovu institucí a organizací. Nepsal jako věřící, ale i on se zamýšlel nad syndromem druhé generace a jeho slova si zaslouží pozornost. „K obnově ... může dojít jen tehdy, cítí-li někdo odpovědnost. Nezúčastněnost a nemotivovanost jsou nejznámějším rysem upadající civilizace. Takoví lidé nejsou ničeho schopní; lidé, kteří ničemu nevěří, nemohou vyvolat změnu k lepšímu ... Kdo rozumí situaci, ví, že nám nehrozí nebezpečí selhání v materiální oblasti. Klopýtáme-li přesto, pak je to selhání srdce a ducha.“ (John W. Gardner, Self-Renewal, New York, Harper a Row, 1964).

Tato slova se hodí ještě výstižněji k duchovní oblasti. Druhou generaci může pozvednout jen dynamická obnova a růst. Nebezpečí je v nezúčastněnosti a v mravné strnulosti. Kterou cestou jdeš? Jsi bojovník anebo jen příhlízející divák?

připr. tp

VŮDCOVÉ

Osobnosti Jozue a Mojžíše nám ukazují příklady silných vůdců, kteří dobře vedli lid. Zkusíme se zamyslet, jak Pán Bůh formoval a vedl k vůdcovství Jozue a srovnat tato Boží vedení s vedením novozákonné církve.

V knize Jozue 1,1–3 čteme: „Po smrti Mojžíše, služebníka Hospodinova, řekl Hospodin Jozuovi, synu Núnovi, který Mojžíšovi přisluhoval: Mojžíš, můj služebník, zemřel. Nyú tedy vstáň a přejdi s neškerým tímto lidem přes tento Jordán do země, kterou dávám synům Izraele. Dal jsem vám každé místo, na

které vaše noha šlápně, jak jsem přislibil Mojžíšovi.“ (Pozn.: Texty Bible jsou citovány z ekumenického překladu).

Pán Bůh si vyvolil jako vůdce svého lidu Mojžíše a po jeho smrti si Bůh volí jako vůdce Jozue. Volbu činí Bůh. Také své církvi ve sborech Pán Bůh dává vůdce – starší. Ve Skutcích 20,28 je o tom napsáno: „Dávejte pozor na sebe i na celé stádo, ve kterém si vás Duch svatý ustanovil za strážce, aby byly pastýři Boží církve, kterou si Bůh získal krom vlastního Syna.“

Jaký byl úkol Jozue, než si jej Bůh vyvolil za vůdce svého lidu? Nejprve byl služebníkem Mojžíše, kde se musel učit být druhý. Tak je to napsáno v 2M 24,13: „I povstal Mojžíš a Jozue, který mu přisluhoval ...“

To platí i pro nás, nejprve se učit být druhý, být služebníkem. Vždyť i o jámeho je napsáno v 1Tm 3,13 (EP): „Konaj-li dobré svou službu, získávají si důstojné postavení a velkou jistotu ve víře v Krista Ježíše.“

Jozue byl také v případě nutnosti vojákem. Stal se jím z rozhodnutí Mojžíše, když vedl lid proti Amalechovi (2M 17,9). Zatímco Mojžíš držel zvednuté ruce před Hospodinem a modlil se, Jozue bojoval. Neprotestoval, nechtěl změnit role, poslouchal Mojžíše, a tím se také připravoval na úlohu vůdce.

I pro nás je v Novém zákoně přirodnené slovo v 2Tm 2,3-4: „Snásej se mnou všechno zlé jako rádný voják Krista Ježíše. Kdo se dá na vojnu, nezapětá se do záležitostí obyčejného života; chce obstát před tím, kdo mu velí.“

Ve 2M 33,7-11 je napsáno, že Mojžíš postavil za táborem stan setkávání, kde rozmlouval s Mojžíšem Hospodin, na což lid hleděl zdaleka. Jedině mládežec Jozue, který Mojžíšovi přisluhoval, se ze stanu nevzdaloval. Bylo to výjimečně postavení Jozue, který byl přitomen rozmluvám Mojžíše a Hospodina, a i když se Mojžíš vracel do tábora, Jozue ve stanu setkávání zůstával. Zde se osvědčila jeho věrnost a svatost.

Pán Bůh chce, aby se ve sborech star-

ší starali o výchovu nástupců. Je o tom napsáno v 2Tm 2,1-2: „A ty, můj synu, bud síný milostí Krista Ježíše, a co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěř to věrným lidem, kteří budou schopni učit zase jiné.“

Mezi hvězdy, kteří měli shlednout zaslíbenou zem, byl také Jozue. Deset zvědu přineslo částečně pravdivé zprávy, avšak lid oné země viděl a hodnotili lidskýma očima a svým vyprávěním pobouřili izraelský lid proti Mojžíšovi a Aronovi. Jedině Jozue a Kálef se postavili proti celé pospolitosti a odvážně lidu domluvali, aby se nevzpírali proti Hospodinu a popisovali zaslíbenou zem očima víry a povzbuzovali ostatní. I v této situaci se Jozue osvědčil jako muž víry, poslušnosti a odvahy.

Mojžíšovi vždy šlo o lid, který vedl. Smýšlel o něm dobře. Před svou smrtí promluvil Mojžíš k Hospodinu: „Necht Hospodin, Bůh duchů všech tvorů, ustanoví nad pospolitostí muže, který by před nimi vycházel a vcházel a který by je vyučával a přiváděl, aby Hospodinova pospolitost nebyla jako ovce bez pastýře. I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi k sobě Jozua, syna Núnova, muže, v němž je duch, a vlož na něho ruku. Postaviš ho před kněze Eleazaru i před celou pospolitostí a dás mu před jejich zraky pověření. Předas mu díl své velebnosti, aby ho celá pospolitost synů izraelských poslouchala.“ (4M 27, 16–20).

Mojžíš za svého nástupce prosí Hospodina, ale samotného nástupce vyvolil Hospodin. Jozue měl k vůdcovství kvalifikaci. Nejprve byl služebníkem, učil se být druhým, byl poslušný, učil se v boji a vedl boj, plnil náročné úkoly poselství zpravodaje v zaslíbené zemi, byl pravdivý, plný víry v Boha, byl odvážný a ve věci Hospodina se postavil proti celé izraelské pospolitosti, i když mu šlo o vlastní život, byl svatý, i jeho rodina sloužila Hospodinu (Joz 24, 15).

Také i dnes pro úlohu starších stanovil Pán Bůh kvalifikaci. Je popsána v 1Tm 3,1-7 a Tl 1,6-8. Má to být muž bezúhonný, muž jedné manželky, střídmý, rozvážný, rádný, pohostinný,

schopný učit, ne pijan, ne rváč, nýbrž vlivný, smírlivý, nezložný. Má dobré vést svou rodinu a mít děti poslušné a počeštěné, nemá být nově pokřtěný a má mít dobrou pověst u těch, kteří jsou mimo církve.

V listu Titovi je tento výčet vlastností staršího doplněn o dobrolu, spravedlnost, zbožnost, zdrženlivost a pevnost ve věcech pravé nauky, aby byl schopen jak povzbuzovat ve zdravém učení, tak usvědčovat odpůrce. Boží Slovo nás nenechává v nejistotě, ale stanoví i kvalifikaci „kterou má sám sebe hodnotit každý bratr, který touží po úloze staršího“ (1Tm 3,1-2) a má si být vědom toho, že jeho počinání bude hodnoceno i ostatními věřícími.

Pán Bůh chce i s námi jednat, chce, aby vše mělo svůj řád i v jeho církvi, v jednotlivých sborech.

Božím Slovem jsou nám dány i pokyny a upozornění, jak se máme chovat vůči starším sboru:

1. MÁME JE UZNÁVAT: „Žádáme vás, bratři, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi pracují, jsou vašimi představenými v Kristu a napomínají vás.“ (1Te 5,12)

2. MÁME SI JICH VÁZIT A MILOVAT JE: „Velmi si jich važte a milujte je pro jejich dílo...“ (1Te 5,13)

3. MÁME BÝT PŘIPRAVENI JE FINANČNĚ PODPOROVAT (dvojnásobnou odměnu): „Starším, kteří svou službu konají dobrě, at se dostane dvojnásobné odměny, zvláště těm, kteří nesou břemeno kázání a vyučování.“ (1Tm 5,17)

4. MÁME JIM DŮVĚROVAT: „Stížnost proti starším nepřijíme...“ (1Tm 5,19)

5. MÁME JE POSLOUCHAT A PODRŽOVAT SE JIM: „Poslouchejte ty, kteří vás vedou, a podříďte se jím, protože oni bdi nad vámi a budou se za vás zodpovídat...“ (Zd 13,17)

6. MÁME NA NĚ VZPOMÍNAT A NÁSLEDOVAT JE VE VÍRE: „Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve vídě!“ (Zd 13,7)

Podle služby bratra —tm— v ostravském shromáždění

10 OTÁZEK Z KNIHY SKUTKŮ

1) Herodes nechal popravit:

- a) Jakuba
- b) Petru
- c) Judu

2) Petr vzkrčil:

- a) Tabitu
- b) Eutycha
- c) Jairovu dceru
- d) Malchuse

3) Ostrov, na kterém se zachránil Pavel na své cestě do Říma se jmenuje:

- a) Kypr
- b) Malta
- c) Kréta

4) Kdo čekal od Pavla úplatky?

- a) Felix
- b) Festus
- c) Agrippa

5) Pavel:

- a) neměl žádného sourozence
- b) měl aspoň jednu sestru
- c) nevíme nic o jeho rodině

6) Na místo Jidáše byl za apoštola vybrán:

- a) Matouš
- b) Barnabáš
- c) Matěj
- d) Pavel

7) Timoteus pocházel:

- a) z Filipis
- b) z Lystry
- c) z oblasti Galacie

8) Kde si Duch svatý vyvolil Barnabáše a Saule ke službě:

- a) v Jeruzalémě
- b) v Cezarei
- c) v Antiochii

9) Pán oslovil Saule na cestě do:

- a) Cezaree
- b) Damašku
- c) Antiochie

10) V Cezarei:

- a) začali učedníkům říkat „křesťané“
- b) bydlel Kornelius
- c) se obrátila Lydie

Správné odpovědi: 1a, 2a, 3b, 4a, 5b, 6c, 7b, 8c, 9b, 10b.

vý

pohľadý do dejín církvi

Paulikiáni a obrazoborectvo v Byzantskej ríši

Už od IV. storočia žili v Arménsku a Byzantskej ríši kresťania oddelení od štátnej církvi, ktorí zachovávali čisté novozákonné učenie a žili prostým zbožným životom. Zhromažďovali sa k Večeri Pánovej, uvažovaniu Božieho Slova a modlitbám. Rozhodne odmietali uctievanie svätých, reliktov, obrazov a mnohých ďalších povery východnej cirkvi. Nazývali ich **paulikiáni** alebo **thonraci** podľa miesta, kde ich bolo veľa. Tvorili navzájom nezávislé zbory. Spojenie medzi nimi sprostredkovali niektorí významní muži — služobníci týchto zborov.

Konštantín, zvaný **Silvanus** podnikal 30 rokov misijné cesty po okolitých krajinach. Cez pohorie Taurus prešiel údolím Eufratu až do Malej Ázie. Na rozkaz cisára bol r. 684 usmrtený. Cisársky dôstojník **Simeon**, ktorý rozkázal zabif Silvana, bol obviňovaný vo svojom svedomí a po troch rokoch sa obrátil. Ušiel z cisárskeho dvora do Arménie, prijal meno **Titus** a pokračoval v Silvanovom diele. Po dvoch rokoch bol spolu s veľkou skupinou paulikiánov upálený. Ich mučeníčka smrť však ešte viac rozmnožila rady týchto verných kresťanov. Iným vodcom týchto veriacich bol v rokoch 800—834 Armén **Sarkis**. Po štyri desaťročia hľasal čisté evanjelium v okolitých krajinách až do svojej mučeníčkej smrti. Ďalšími ich vodcami boli **Genesios**, **Josephos**, **Zacharias**, **Boanes** a **Sembat**. Slúžili zborom a zvestovali evanjelium v priebehu 200 rokov — od polovice VII. stor. do polovice IX. stor. Boli nadšení príkladom apoštolov a túžili aj usilovali byť ich vernými nasledovníkmi v hľásení evanjelia i v utrpení pre Pána Ježiša Krista.

Po štyri storočia znášali títo prostí a úprimní veriaci Iudia prenasledovania od cirkevnej i svetskej vrchnosti, za ktorých mnohí z nich položili životy pre svoju vieru a lásku k Pánovi a poslušnosť voči Jeho Slovu. Potom sa im nečakané dostalo pomoci a oddychu na dobu viac než jedného storočia.

V pohorí Taurus, kde boli paulikiáni veľmi rozšírení, sa narodil a v detstve i v mladosti vyrastal **Leo Issaurský**. Tento rozumný muž videl, že príčinou biedy Iudu a tým aj úpadku štátu sú stále sa rozmáhajúce modlárstvo a poverčivost Iudu, podporované cirkvou. Keď sa stal cisárom **Leom III.**, rozhadol sa, že tieto zlá v Byzantskej ríši vykorení. Od roku 726 začalo podľa jeho výnosu rozsiahle **ničenie obrazov** a potláčanie ich ctiteľov. Takmer všetci kňazi a mnísi sa postavili proti cisárovi, ktorý však neustúpil. Uskutočňoval toto dieľo až do svojej smrti (r. 741). V **obrazoborectve pokračoval** jeho syn **Konstantinos** (741—775) a vnuk **Leo IV.** (775—780), ktorí ho v ňom ešte prekonali. Rozhodným obrazoborcom (ikonoklastom) bol i pozdejší cisárt **Theophilos** (829—842). Jeho vdova, **cisárovna Theodora**, tajná ctiteľka obrazov zaviedla opäť ich uctievanie (ikonoduliu). Zároveň začala **ukrutne prenasledovať paulikiánov**. Za jej vlády v r. 842 až 867 ich bolo **usmrtených okolo 100 000**. Ani toto najhoroznejšie prenasledovanie • Otázku ctenia obrazov riesila v tejto dobe aj západná, rímska cirkev. Na sneme vo Frankfurte r. 794, ktorému predsedal cisár Karol Veľký, bolo ctenie obrazov zavrhnuté. Snem stanovil, že nemajú byť nijako uctievane: zakázal klaňať a modliť sa, klačať, kadif a rozsvecovať svetlou pred nimi alebo ich bozkávať — aj keď išlo o obrazy Márie i Ježiša.

nezlomilo a nezničilo týchto verných a statočných kresťanov. Väčšina z tých, čo ho prežili, sa však uchýlila do balkánskych krajín. Tí, čo zostali v Byzantskej ríši a ich duchovní potomkovia boli prenasledovaní ešte i v X., XI. a XII. storočí.

Jeden z ich učiteľov, lekár **Basilios** po 40 rokoch (1070–1111) zvestoval evanjelium a učil v zboroch. Lesťou cisára Alexia bol zajatý, potom 8 rokov väznený a nakoniec r. 1119 v Carihrade upálený.

V polovici X. storočia prestaloval cisár Ján Cimisces veľkú časť paulikiánov na západ — do Bulharska, ktoré pripojil k Byzantskej ríši. Tu týchto kresťanov a ich potomkov nazvali bogomilmi.

Ukrutným prenasledovaním týchto opravdových, hlboko zbožných kresťanov privolali byzantskí panovníci na svoju ríšu Boží súd, vykonaný neskôr mohamedánskymi Turkami. Tým, že paulikiánov vyvraždili alebo vyhnali z pohraničných hôr, zničili sami svoju prirodzenú ochranu proti tureckej rozpínosti. Tá potom triumfovala dobytím Carihradu sultánom Mehmedom II. roku 1453 a následným zničením predtým slávnej Byzantskej ríše.

pripr. jh

Kdo dal dítěti biblické jméno, ať přijme toto jméno jako výzvu, aby je naplnil obsahem — aby se nestávalo, že sice dětem dáváme křesťanská jména, ale v ostatním propadáme pohanství.

Bůh nepoužívá ničivé zbraně, aby přesvědčil svět o tom, že je Pán. To se musí naučit především církve: Protože tam, kde použije násilné metody světa, aby přežila, tam ztruskotá. (Schöber)

V Praze se v únoru t. r. uskutečnilo setkání predsedov vlády ČSR Františka Pitry s predstaviteľmi cirkví a náboženských spoločností ČSR. V úvodu setkání predsedov vlády charakterizoval současný mezinárodně-politickej vývoj i náš společenský a hospodárský život ako obdobie veľkých revolučných premen. Zdôraznil, že vláda se ve své činnosti soudružuje na plnení tých úkolov, ktoré nejvýraznejši ovlivňujú uspokojovanie potrieb občanov. Klíč k řešení vidí ve výrobči a její výkonnosti, v dôraznejším prekonávaní pretrvávajúcich nedostatkov.

Jak dôležito uvedl, je samozrejme, že v probihajúcich spoločenských procesoch si hledají své miesto i církve a náboženské spoločnosti. Přitom nelze odhlédnout od skutečnosti, že ještě na obou stranach pôsobí předsudky a bariéry vytvorené v minulosti.

Socialistická prítomnosť klade církvi výzvu, aby vstřícně orientovaly své vnější vztahy ke společnosti v souladu se socialistickým charakterom společenských vztahov v naši zemi. Stát bude dbát o důsledné respektování autonomie církevních vnitřných vztahov, ve ktorých se realizuje princip svobody svědomí. V otevřeném dialogu je možné nalézt odpovídající soulad obou směrů.

Celé setkání charakterizovala otevřená a korektní diskuse, atmosféra oboustranného realistického prístupu k otázkam spoločného zájmu. František Pitra očenil ujištění prítomných predstaviteľov spolupodílet se na uskutečňování úkolov vyplývajúcich z programového prohlášení vlády. Uvítal otevřenosť, se ktorou informovali o svých každodenných problémach, pozitívnych jevech i nedostatkoch.

Na záver tohto oboustranného prispěšného setkání vyjadril predsedova vlády prenášenie, že „přirozenou podmínku spolupráce vidíme ve vytvárení atmosféry vzájemného pochopení a v nezbytné úrovni vzájemnej tolerance. Přiznivé tendenze započaté v minulém roce chceme dál rozvíjet. Jsme proti anarchii, jsme pro konstruktivní dialog“.

(Ze zprávy ČTK v RP)

ZPRÁVY ZE SBORŮ

Dňa 14. 3. toho roku nás predišiel do vytúženej nebeskej vlasti brat Martin Ostrolucký vo veku nedožitých 82 rokov. Veriacim z Kresťanských zborov ho netreba zvlášť predstavovať, pretože bol známy svojou dlhorocnou misijnou činnosťou. Až do posledných dní využíval dané mu dary evanjelistu a učiteľa a prejavoval zodpovednosť modlitebnička, ktorému ide o Božie dielo. Hoci bez teologickej ba i stredného vzdelania, obdivuhodne poznal Písma a vyskúšal i jeho nejťažšie miesta presvedčivo a jasne. Ovocím osobného príkladu a každodenného čítania Božieho Slova v rodine spojeného s modlitbou je skutočnosť, že jeho deti slúžia Pánovi a starší synovia sú stípmi v zboroch, kde pôsobia.

Túžime nasledovať jeho vieri a vernosť, ktorú dokázal i v prenasledovaní. Bol nám mnohým na veľký duchovný úžitok. Na pohrebe v Nitre dňa 17. 3. 1989 sme si uvedomili požehnanie človeka, ktorý najprv hľadal kráľovstvo Božie. ik

Koncom ledna tohto roka bol z brandýského sboru odvolán do nebeského domova milý brat ing. Jaroslav ODVÁRKA. Bol pečlivým pastýrom svätených ovcí, za nimiž rád dojíždjal i mimo bydlisko. Účastnil sa ochotnej duchovnej služby ve vzdialenejších oborech. Byl také odpovědným zástupcem ve vztahu ke státní správě. Dobrá účast při dočasném rozloučení dosvědčila jeho práci na vinici Páně. vt

Z ostravského sboru odešla k Pánu milá sestra ŽOFIE SITTKOVÁ ve veku 87 let. Milá sestra v době své cesty za Pánem prošla podle bydlisko několika sborů na Ostravsku, až její pouf skončila v Ostravě. Toužíme po tom, aby svědectví jejího života přineslo ovoce u těch, mezi nimiž žila. —r

Dňa 9. 3. 1989 si Pán povolal k sebe vernú služobnicu, našu sestru ALŽBETU MICHALCOVÚ z Myjav v veku 51 rokov. Jej život ukončila zákerňa choroba 20. storočia. Na Myjavskom cintoríne se s ňou rozlúčili veriaci z Nitry, Nového Mesta n. Váhom, Piešťan a okolia. Mohli sme si pripomenúť slová nádeje: „Ale ja viem, že môj výkupiteľ žije a posledný sa postaví nad prachom (mojim) ... a potom zo svojho tela uvídí Boha“ (Jb 19,25-26). Kov

Z REDAKČNÍ POŠTY

Děkujeme všem čtenářům, kteří nám ve svých dopisech vyjadřují připomínky k časopisu, své zkušenosti i vděčnost. Pro povzbuzení všech, kteří nám zasílají příspěvky ke zveřejnění uvádíme výňatek z jednoho milého dopisu:

*Vážená redakcia,
prijmite srdcečný pozdrav a poděkovanie za Váš časopis, ktorý si požičiavam z knižnice a vždy ho s veľkou túžbou očakávam. Môžem dosvedčiť, že minulého roku, keď som si myslať, že ani kresťanstvo mi nepomôže v mojom živote, došlo sa mi do ruk jedno zo starších čísel Vášho časopisu a vo verši, ktorý bol tam uvedený (Mt 8,1-3) ma našiel nás Pán Ježiš Kristus a zachránil mi život!*

*Do Vašej práce na Božom poli Vám zo srdca prajem požehnanie nášho Pána a ostávam s pozdravom
Vaša čitateľka E. T.*

Sdělujeme našim čtenářům, kteří projevili zájem o publikaci Praktický křesťanský život, že jsme jejich žádost zaznamenali a objednaný počet výtisků jim zašleme spolu se složenkou ihned po obdržení publikace z tiskárny. Cena byla upřesněna na 21 Kčs.

Redakce a administrace

JAK VYPADÁ TYPICKÝ KŘESTAN

Skupinka dětí dostala za úkol nakreslit podle svých představ, jak vypadá typický křesťan. Malé dětské růžky se odhodlaně pustily do práce a po chvíli děti ztvárnily své představy na toto téma. Představy se pochopitelně znacně lišily. Byly zde křesťané v talárech, jiné děti kresly postavičky s otevřenou Bíbli, další zase osoby, házející mince do pokladničky či klečící lidi se sepjatýma rukama.

Zajímavá byla kresba jednoho chlapce, jehož výtvarné pojetí typického křesťana se lišilo ode všech. Namalo-

val postavu s ohromným uchem. A do tohoto ucha byl vstřelen rudý šíp, směřující do srdece. Tak tento chlapec videl typického křesťana, který je ochoten Boží slovo slyšet a otevřít mu své srdece.

Co k tomu dodat? Je náš život vzorem pro jiné? Anebo je to spíše varovný příklad promrhané příležitosti? Kéž nám dá Pán milost, aby náš život byl typický tím, co je pozitivní, co přitažuje jiné k Panu Ježíši.

připr. tp

ZTRACENÉ SE NEVRÁTI

Mezi Peršany se vypravuje tato baška. — Jeden chlapec našel na mořském břehu skříňku plnou krásných lesklých kamínků. Pohrál si s nimi a nakonec jimi začal házet po ptácích, poletuječích nad hladinou. Jeden z kamínků si však přece vzal domů, aby ho ukázal. Jak se však zhrozil, když se shledalo, že je to jeden z nejvzácnějších drahokamů nesmírně ceny — a on je tak lehkomyслně rozházel do vody. — Dal se do pláče, ale co mu to prospělo?

Žádný pláč nevráti muži a ženě, mladíku či dívce to, co z duševních a tělesních darů, které od Stvořitele přijal, ve své lehkomyслnosti promarnil...!

šek

KŘESTANSTVÍ NEBO NÁBOŽENSTVÍ?

Před nějakým časem mi řekl jeden muž: „Jak vysvětlíte skutečnost, že Mohamed začal své dílo šest století po Kristu a má nyní více učedníků než Kristus?“

Odpověděl jsem: „Člověk může být učedníkem Mohamedovým a nemusí zapřít sám sebe, ani nést kříž. Může žít v nejtemnějším hříchu a přitom vyznávat, že věří v Mohameda. Jestliže však někdo chce být skutečným učedníkem Kristovým, musí opustit svět, přemáhat tělo zdrženlivosti, dábla pokorou a brát denně svůj kříž a následovat Krista.“

Tu je rozdíl mezi náboženstvím a životu vírou v Kristu. Náboženství je určité vyznání a určitý vnější způsob pobožnosti, který záleží hlavně v účasti na příslušných obřadech. Avšak živá víra v Krista je vnitřní vztah důvěry a poslušné oddanosti pravému Bohu, tedy změna vnitřního života mocí Boží a tím i síla k novému životu. Náboženských příslušníků jakéhokoliv učení mohou lidé získat libovolný počet, ale skutečně věřících v Boha, zjeveného v Kristu, je jen tolik, kolik jich Bůh učiní působením Ducha svatého skrze evangelium. D. L. Moody